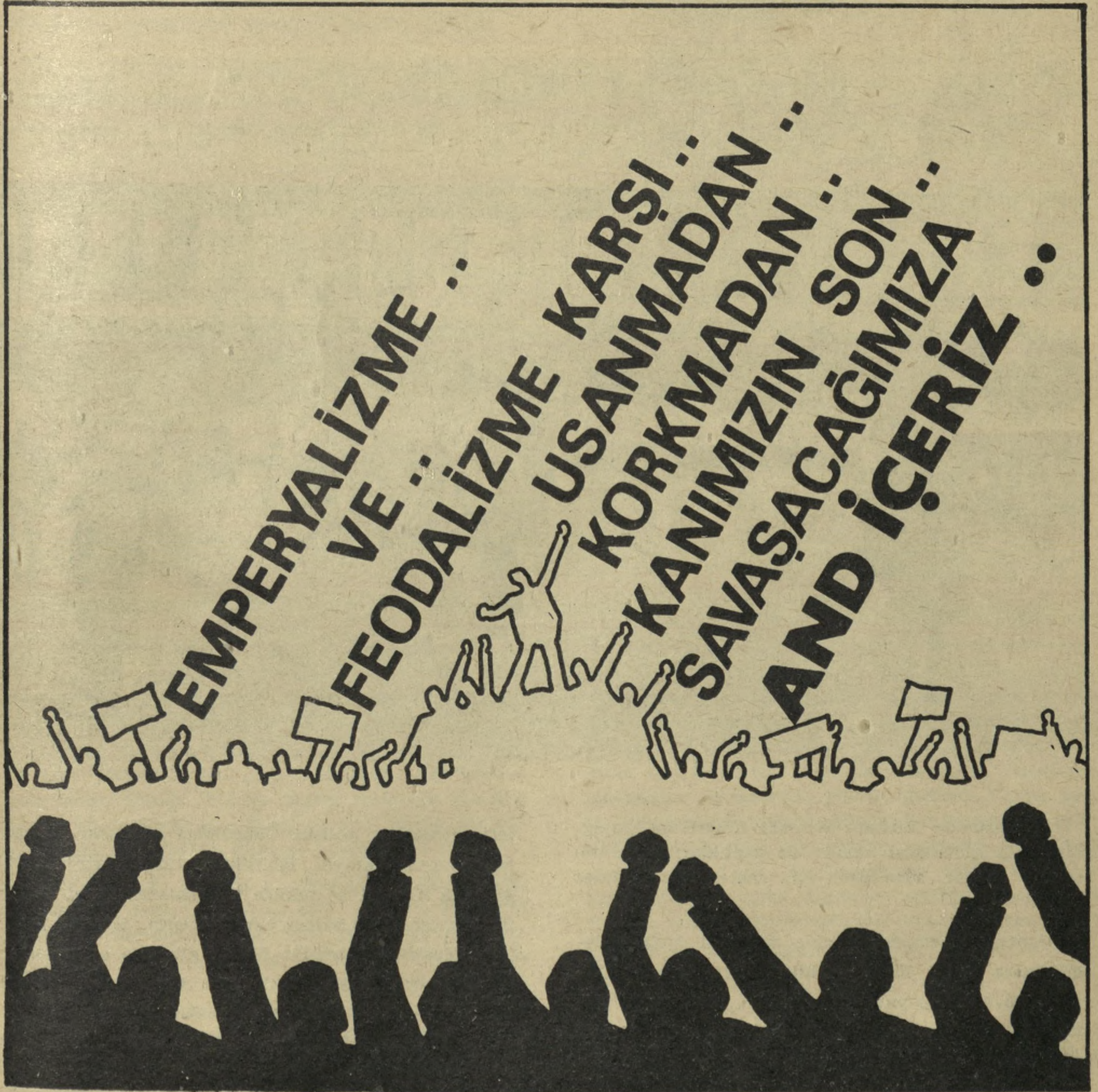
İLERİ

TÜRKİYE DEVRİMCİ GENÇLİK FEDERASYONU

20 Kasım 1970 **Sayı : 5**

10 Kasım Mustafa Kemal Yürüyüşü

10 Kasım'da Mustafa Kemal'i Amerikan Emperyalizminin işbirlikçisi hainler de yaptıkları sözde törenlerle andılar. Yine onun için sahtekarca nutukları attılar.

Amerikan emperyalizmine ve yerli işbirlikçilerine karşı ikinci Milli Kurtuluş Savaşımızın en önünde dövüşenler, yani yurtseverler, devrimciler büyük milli kurtuluşçu Mustafa Kemal'i ona layık bir şekilde andılar.

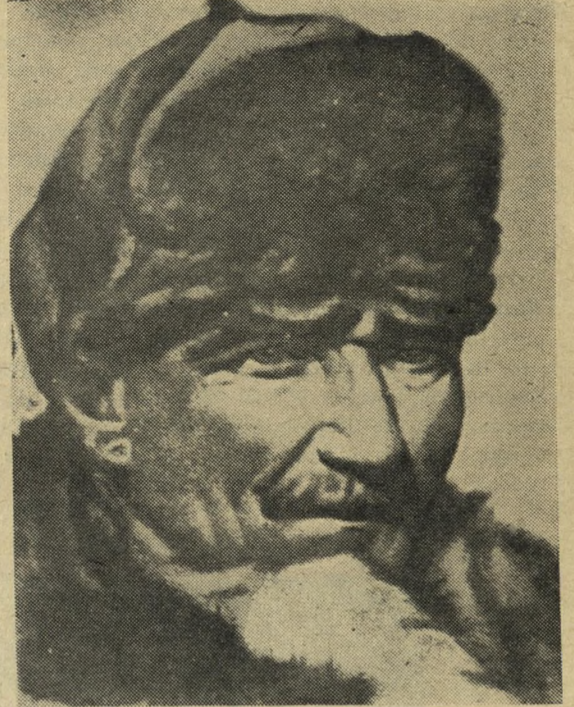
On kasım günü, Mustafa Kemal'in ölümünün 32. yılında başkent Ankara'daki Amerikan işyerleri, otelleri, gazinoları polisler tarafından çok sıkı bir şekilde korunmaktaydı. İşbirlikçi iktidar yurtseverlerin Mustafa Kemal'i ne şekilde anacaklarını gayet iyi biliyordu. İşbirlikçi iktidar yurtseverlerin, devrimci gençlerin Mustafa Kemal'in ölüm gününde onun bıraktığı bağımsız Türkiye'nin bu gün Amerikan Emperyalizminin boyunduruğu altında olduğunu bilerek hareket edeceklerini biliyorlardı. Devrimci gençlerin ve bütün yurtseverlerin Mustafa Kemal'i yürüyüşler, gösteriler, anti Amerikan eylemlerle ona layık bir şekilde anacaklarını bildikleri,

içindir ki Amerikalılar için büyük tedbirler alınmıştı.

10 kasım günü Ankara'da bütün Fakülte ve Yüksek okullarda toplanan gençler; Dev-Genç, TÖS, Ün-As, T.M.G.T. Yapı İşçileri Sendikası, Sağ - Kur Sendikası, Ankara, Hacettepe ve ODTÜ öğrenci birlikleri tarafından düzenlenen Mustafa Kemal yürüyüşüne katıldılar. Yürüyüş boyunca bağımsızlık ve devrimci savaşımızın sloganları söylendi. Amerikan bayrağı indirildi. Türk Ocağı önünde faşistler Mustafa Kemal yürüyüşüne polislerin önünde saldırdı.

Gece D.T.C.F. de yapılan törenden sonra PAN - AMERİCAN devrimci gençler tarafından basılarak tahrip edildi. Polis birçok genci nezaret altına aldı.

10 kasım günü Amerikan emperyalizmine karşı milli kurtuluş mücadelesinde en ön safta dövüşen devrimciler, Milli Kurtuluşcu Mustafa Kemal'i ona layık bir şekilde andılar.

İşçi Sınıfının Mücadelesi Devam Ediyor

İşçi sınıfının uzun yıllar mücadele ederek elde ettiği sendika kurma, toplu sözleşme ve grev yapma gibi demokratik haklarını elinden almak, işçi sınıfını bağımsız mesleki örgütlerden yoksun bırakmak için, Amerikan emperyalistleri, AP iktidarı ve Türk-İş yöneticileri, birlikte, bir kanun tasarısı hazırladılar. Kanun tasarısı, başta işçiler olmak üzere tüm devrimci kuruluşlardan gizli tutularak, meclislerden çıkarılmak istendi. İşte bu kanun tasarısını protesto etmek ve meclisten geri aldırmak için, işçiler, bir kitle halinde, İstanbul'da direnişe geçtiler.

AP iktidarı, işçilerin bu demokratik direnişlerini ezmek için, işçilerin üzerine ateş açtırdı. Polislerin yığınların üzerine açtıkları ateş yüzünden, işçi sınıfı şehitler verdi, sayısız işçi yaralandı. Direnişlerini yürüyerek kitlelere duyurmak isteyen işçiler, ayaklanmış olsalardı, silahlanmış olurlardı ve hedeflerini ona göre tayin ederlerdi. Fakat işçilerin elinde değil silah, sopa bile yoktu. Polisin aldığı emir ile üzerlerine yaylım ateşi açması üzerine, işçiler, kendilerini, bulundukları yerlerden topladıkları taşlarla savunmak zorunda kaldılar.

İşçilerin mücadele ederek elde ettikleri hakları ellerinden almak için kanun çıkarmaya teşebbüs ederek, işçileri *tahrik edenler,* arkasından işçilerin demokratik direnişlerini kanla bastırmak isteyerek yeniden *tahrik edenler,* işçilerin üzerlerine ateş açtırıp onları şehit edenler, bu olayları «ayaklanma» olarak nitelemekte gecikmediler. İşçilerin demokratik haklarını muhafaza için direnişleri, iktidarın başbakanı tarafından «ayaklanma» olarak nitelendi. Tertip açıktı: Olaylara ayaklanma görünüşü vermek. Ve arkasından sıkıyönetim ilân ederek, işçilerin demokratik direnişlerini *ezmek.* Ve Anayasaya aykırı olarak sıkıyönetim ilân edildi. İşçilerin hertürlü demokratik hakları, sıkıyönetim tarafından ortadan kaldırıldı. Ve işçilerin çalışma özgürlükleri bile ortadan kaldırılarak, oturarak çalışmak istemeyen işçiler çalıştırıldı.

Herkes çok iyi bilir ki, AP iktidarı, işbirlikçilerin, patronların ağaların çıkarlarını savunan bir iktidardır. Herkes bilir ki, işçiler, bu egemen sınıfların iktidarından küçük bir hak koparmak için, yıllarca mücadele etmek zorundadırlar. AP iktidarının sınıfsal yapısı gereği işçilerin, köylülerin, tüm emekçi hal-

kımızın aleyhine kanunlar çıkaracağı tabiidir. Ama şimdi, işçilerin aleyhine olarak hazırlanan kanunun işçilerin lehine bir kanun olduğunu iddia etmektedir. 70 bin işçi, kanunu protesto etmek için 15-16 Haziran tarihinde direnişe geçti, tüm işçiler kanuna karşı dıkildi. Sadece işçi düşmanları kanunun işçilerin lehine olduğunu iddia etti.

Ve AP iktidarı, işçi sınıfı aleyhine giriştiği bu eylemde, kendisine tek bir müttefik bulmuştur. O da, Türk-İş yöneticileridir. TÜRK-İŞ yöneticileri, işçi sınıfının demokratik özgürlüklerini ortadan kaldıracak olan bu kanun tasarısının hazırlanmasında, AP iktidarı ile işbirliği etmiş ve onunla birlikte çalışmıştır. Erzurum'da yapılan TÜRK-İŞ kongresinde, AP iktidarının başı ile Türk-İş yöneticileri sarmaş dolaş olmuşlar ve patronların lehine, işçilerin aleyhine çıkarılacak kanunların hazırlanmasında elbirliği etmişlerdir. Türk-İş yöneticileri, işçi sınıfına ihanetlerinde yanlız değillerdir. Türk-İş yöneticileri, her yıl Amerikan casusluk teşkilatı CİA'nın mali işlerini düzenleyen AİD'den milyonlarca lira almaktadırlar. Ve Türk-İş yöneticilerinin desteklediği bu kanunun arkasında, Amerikan emperyalizmi vardır.

AP iktidarının ilân ettiği sıkıyönetimin gölgesi altında patronlar direnişe geçen işçilerin önemli bir kısmını işten attılar. Hakim sınıflar işçi sınıfını ezebilmek için sıkıyönetimi gerektiği gibi kullandılar. 1000 e yakın işçinin işine son verildi. Birçok işçi tutuklandı ve sıkıyönetim boyunca bu böyle sürüp gitti. Sıkı Yönetimin kalkmasından bugüne kadar işçi sınıfımıza yöneltilen baskılara kısaca bir göz atalım.

12 Ekim tarihinde Topkapı'da kurulu olan Plastel Plastik ve Kauçuk Sanayii fabrikası, burada çalışan 240 işçi tarafından işgal edildi. İşgalin nedeni

ise, işverenin bir hafta içinde üçü temsilci olan 18 işçiyi sendikal faaliyette bulundukları gerekçesiyle işten atmasıydı. Fabrikayı işgal eden işçiler şöyle diyordu: «İşverenin Ambarlı'daki yeni tesislerine taşınma hazırlığı içinde olduğunu ve işyerinde çalışan kıdemli işçileri çıkartarak yeni tesislerinin bulunduğu yerden ucuz işçi almak niyetindedir.»

Plâstel fabrikası işçilerinin işgali 8.5 saat sürmüştür.

Sirkeci'deki PTT telefon fabrikasında çalışan 220 işçi «İşverenin Toplu Sözleşmeyi Uzattığını» öne sürerek oturma grevine başlamışlardır. İşçiler «İşverenin Metal-İş Sendikası ile görüşmeye yanaşmadığını» iddia etmişlerdir.

İzmit Tütün Çiftliğindeki Anadolu Demir Döküm fabrikasında da işçiler oturma grevine başlayarak işbaşı yapmamışlardır. Ayrıca aynı yerdeki Pirelli lastik fabrikasında da işçiler yemek boykotuna başlamışlardır.

Sıkıyönetimin sona ermesinden sonra ilk grev hareketini başlatmış olan İzmit'teki Süper Fosfat ve Gübre Fabrikası işçilerinin bağlı olduğu Pet-Kim sendikasının grev kararı Kocaeli İş mahkemesi tarafından durdurulmuştur. Aynı iş yerinde işçiler bir haftalık yemek boykotu yapmışlardır.

Gıslavet fabrikasının 1200 işçisi de Haziran olaylarında 5 yövmiyelerinin verilmediğini ileri sürerek 12 Ekim tarihinde oturma grevine başlamışlardır. İki

gün oturma grevini sürdüren işçiler, işverenin çağrısı üzerine fabrikaya gelen toplum polisinin ihtarına karşılık ancak asker gelirse greve son vereceklerini söylemişlerdir. İşçileri zorla dışarıya çıkarmaya karar veren faşist polis önce bir buldozer getirerek fabrikanın yan bahçe duvarı ile ana giriş kapısını yıkmıştır. Bu sırada da toplum polisi açılan gediklerden yılmadan mücadelesini sürdüren işçi sınıfına karşı hunharca saldırıya geçmiştir. İşçiler de polise, ellerindeki sopa ve demirlerle karşı koymuşlardır. Sabahın alaca karanlığında başlayan çatışma sırasında işçiler hortumlarla polise sıcak su sıkmışlar, ayakkabı kalıpları fırlatmışlardır. Bu arada çok sayıda tabanca ve patlayıcı madde sesleri duyulmuştur.

Çatışma yarım saat kadar sürmüştür. Çatışma sırasında işçi sınıfı bir savaşçını daha kaybetti. İşçi Hüseyin Çapkan faşist polisin fabrikaya saldırması sonucunda şehit olmuştur. Ayrıca elliye yakın işçi de o günkü çatışmada yaralanmıştır. Hüseyin Çapkan'da Necmettin Giritlioğlu ve diğerleri gibi proleterya uğruna savaşarak öldü. Onun yeri de diğerlerinin yanıdır. O yer en şerefli olanları, proleteryanın kavgasında en ön safta dövüşlerin yeridir. Hüseyin Çapkan o günkü çatışmada bir kadın işçinin hayatını kurtarmak istiyordu. Onun için öldü. Onu öldürenler ölüsünden bile korkmuşlardır. Ertesi gün polis onun cenazesini vermemiş ve derhal camiye götürülerek gömülmesini istemiştir. Hüseyin Çapkan'ı alçakça öldürenler cinayetlerini devrimci gençlerin üzerine yıkmak istemişlerdir. Ertesi gün polisler şövle diyordu: «Onu biz öldürmedik, onu fabrikaya gelen öğrenciler öldürdüler»

Aynı fabrikada birkaç gün sonra işveren de fiili işlemlere giriştikleri için 103 işçinin işine son verdi. İhbarsız ve tazminatsız olarak işlerine son verilen ve çoğu kadın olan işçiler, işlerine son verildiğini anlayınca hep birlikte, bağlı oldukları Lâstik-İş sendikasına gitmişlerdir. Kadın işçiler çatışma sırasında vücutlarının çeşitli yerlerinden aldıkları yaraları sendika yöneticilerine göstermişler, kendileri adına haklarının aranmasını istemişlerdir. Sendika yöneticileri ise, çıkarılan işçiler hakkında tek tek mahkemeye baş vurulacağını açıklamışlardır. İşçiler, bir arkadaşlarının ölümü ile sonuçlanan olayları şöyle anlattılar: «Bütün fabrikalar Haziran ayında çalışılmayan günlerin ücretlerini ödedikleri halde, bize bu ücretler verilmedi. Bir süre önce ise işveren bizi parçalamak için, kendi adamlarına Kauçuk-İş adına aynı nedenle grev yaptırmak istedi? Sopalı, silahlı adamları bizi zorla çalıştırmadılar. Fakat biz çalışmak için ısrar edince, geri çekilmek zorunda kaldılar. İşveren kendi adamları vasıtası ile, bize çalıştırmadığı günlerin ücretlerini ödedi, fakat Haziran'daki sendikal davamızla ilgili çalışılmayan günlerin ücretlerini vermedi. Biz de bu ücretleri almak için oturma grevi yaptık Fabrikayı işgal etmemiştik. İşveren bunu bir işgalmiş gibi gösterip, silahlı polisleri bize hücum ettirdi.»

Dergimiz baskıya girdiği sırada Adana Bossa Fabrikasında işçiler direnişe geçmişlerdir. Bossa fabrikasında çalışan ve DİSK'e bağlı olan işçiler fabrikayı geçen salı işgal etmişlerdir.

Her yerde olduğu gibi Boss tekstil fabrikasında da işveren polisi fabrikaya çağırdı. Adana'da işveren önce değişik bir taktik uygulamaya çalıştı. TEKSİF'e bağlı işçileri devrimci işçilerin üzerine saldırtmaya çalıştı. Bunu başaramayınca da toplum polisini çağırdı. Toplum Polisinin fabrika çevresinde yığınak yapması üzerine külliyetli miktarda sıhhi imdat, itfaiye arabası ve grayder de olay yerine getirilmiştir.

Bu surada fabrika damına çıkan işgalci işçiler fabrika çevresindeki alaca karanlıktaki faaliyetleri dikkatle izlemişler, polis aleyhine tezahüratta bulunmuşlardır.

Konya, Ankara ve Gaziantep'den takviye alan, emniyet kuvvetleri, sabaha karşı, şafakla birlikte fabrikaya hücuma geçmişlerdir. Fabrikayı kuşatan jandarma ve polisler, sis ve göz yaşartıcı bomba kullanmışlardır. Fabrikanın arka cephesinden, giren polis ekipleri ile işgalci işçiler arasında, fabrika içinde kanlı bir çalışma başlamıştır. Bu arada, fabrikanın ön cephesinde bulunan yan kapı, dozerle kırılmış ve ikinci grup emniyet kuvvetleri buradan fabrikaya sızmışlardır. İşçiler, fabrika içine yığdıkları, taş sopa ve demir parçaları ile kurdukları barikatlara arkasından emniyet kuvvetlerine karşı yiğitçe direnmişlerdir.

Olay yerine sevkedilen ambülanslar, fabrika içinden durmadan yaralı işçi çıkarmışlar, hastanelere götürmüşlerdir. Olay sırasında 35 işçinin ve 26 polisin hastaneye kaldırılarak tedavi gördükleri tespit edilmiştir

İşçi sınıfımızın mücadelesinden ne gibi dersler almamız gerektiğini ve bu mücadelenin niteliğini gelecek sayıda işleyeceğiz.

Eğitim Enstitülerinde Genel Boykot

İşbirlikçi iktidarın gerici politikasına karşı bütün kuruluşlar direnişe geçiyorlar. Eğitim Enstitüleri de devrimci harekette önemli bir mücadeleye hazırlanmaktadır. Bütün Türkiye'de genel boykot hareketine geçmeye hazırlanıyorlar.

Bir süre önce Konya - İvriz Eğitim Enstitüsü giriştiği devrimci mücadele nedeniyle gerici yöneticiler tarafından kapatılmıştı. Önümüzdeki günlerde Eğitim Enstitülerinin mücadelesi devrimci harekette layık olduğu yeri alacaktır.

113

Hacettepe Üniversitesinde Amerikan Arabası Yakıldı

21 Ekim günü, askeri yardım adı altında ordumuzu Amerika'ya bağımlı kılan, topraklarımız üzerine işgalci Amerikan askerlerini yerleştiren Amerikan askeri yardım teşkilatı jusmatt'a ait bir araç iki Amerikalıyı Hacettepe üniversitesine getirdi. Amerikalıların üniversiteye hangi amaçla geldikleri bilinmiyordu. Ama Hacettepe'li devrimciler Amerikan emperyalistlerinin üniversiteye kadar girip rahatlıkla arabalarını parketmelerine izin vermediler. Üniversite önünde Amerikan otosunu ters çevirip yakarak Amerikan emperyalistlerinin topraklarımız üzerinde her dilediklerini istedikleri şekilde yapabildikleri dönemin artık geçmeye başladığını gösterdiler.

Amerikan emperyalistleri gelişen antı-amerikan hareketler, keskinleşen anti-emperyalist bilinç karşısında artık eskisi kadar rahat değillerdir. Amerikan işyerleri, otelleri, bankaları, tesisleri işbirlikçilerin toplum polisleri tarafından gece gündüz korunmaktadır. Amerikalılar güçlenen anti-amerikan hareketleri karşısında işyerlerini şehir dışına taşımaya başlamışlardır. Bütün bunlar Amerikan emperalistlerinin eski rahatlıklarından, kayıtsızlıklarından vazgeçmek zorunda kaldıklarını, gelişen devrimci mücadeleden büyük tedirginlik duyduklarını göstermektedir.

Bütün bunlara rağmen Amerikan emperyalistleri haddini bilmez ve kendini beğenmiş tavırlarından halâ vazgeçmiş değillerdir. Ve halkımızdan en ağır tokadı, en sert darbeyi yiyecekleri güne kadar da vazgeçmeyeceklerdir.

Hacettepe'de Amerikan emperyalistlerinin bu türden davranışlarına karşı en uygun cevap verilmiştir. Yurtseverler Amerikan askeri aracını yakarak Amerikan emperyalistlerine topraklarımız üzerinde kendilerini rahat hissetmemelerini ve gelişen anti-Amerikan hareketin gücünü bir kere daha hatırlatmışlardır. Yine bu hareketle Taylan Özgür'ün Commer'in arabasını yakarak ateşlediği meşale daha da yükseklere kaldırılmıştır.

İzmir'de 6. Filoya Karşı Direniş

Amerikan emperyalizminin Akdenizdeki bekçisi ve Ortadoğu halklarını tehdit eden silahı 6. Filo'ya bağlı gemiler yine İzmire geldi. Bugüne kadar Amerikan emperyalizmi ve onun 6. Filosuna karşı yürütülen mücadeleyi hiçe sayan emperyalistler yine gemilerini yolladılar İzmire. 6. Filonun bu gelişinde İzmir ve öteki şehirlerimiz Amerikan emperyalizmini lanetleyen afişlerle donatıldı, 6. Filo aleyhine bildiriler dağıtıldı. Ayrıca 6. Filonun gelişini protesto için Amerikan arabaları yakıldı. Polis birçok Dev-Genç üyesini bildiri dağıttıkları ve araba yaktıkları iddiasıyla yakaladı.

6. Filonun İzmire bu gelişinde yürütülen protesto eylemleri gerektiği kadar güçlü ve etkili olamadı. Bu hepimize ders olmalıdır. Bu güne kadar sürdürülen bu kadar etkili ve yoğun mücadeleden sonra 6. Filo limanlarımıza geldiğinde, 6. Filonun askerleri ve topraklarımız üzerindeki emperyalist amerikalılar rahat edememeliler. 6. Filonun geldiği liman şehirlerimiz Amerikalılar için eylenecek dinlenecek yerler değil; nefret gördükleri, rahat edilemiyecek yerler olmalı, bu mücadele sadece bu liman şehirlerimizde değil gücümüz elverdiğince heryerde sürdürülmelidir. Amerikan emperyalizminin topraklarımız üzerindeki bütün unsurları hedefimiz olmalı, her ne pahasına, olursa olsun anti-Amerikan hareketler en etkili bir şekilde koyulmalıdır. Polis tedbirleri, bize yapılan saldırılar bizi Amerikan emperyalizmine ve onun silahlı bekçisine 6. Filoya karşı mücadeleden alıkoymamalıdır.

Ancak bu mücadeleyi en etklli bir şekilde yürüttüğümüz taktirde halk yığınlarına Amerikan emperyalizminin çirkin yüzü, istilacı yüzü, silahlı yüzü en açık bir şekilde gösterilebilir ve anti-emperyalist bilinç keskinleştirilebilir.

Devrimcilere Karşı Faşist Baskılar

Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonunun olağan kurultayından bir gün önce TDGF yine işbirlikci iktidarın saldırısına uğradı. Genel Başkan ve Merkez Yürütme Kurulu üyeleri polis tarafından evlerinden alındı. Bir gün sonra çıkarıldıkları mahkemede de tutuklandılar. Ayrıca Malatya, Gaziantep, Adana, Balıkesir Devrimci Gençlik Dernekleri ve Tarsus Fikir Kulübüne polis baskın yaptı. Taşradaki Devrimci Gençlik Dernekleri yöneticilerinin evleri arandı ve bunlardan bazıları nezaret altına alındı. TDGF İstanbul Böle Yürütme Kurulu üyeleri hakkında tutuklama kararı çıkarıldı. İstanbul BYK üyelerinden üçü tutuklandılar. DEV-GENÇ yöneticileri TCK'nun 141 1 maddesini ihlalle, yani sınıf esasına dayanan gizli örgüt kurmakla suçlandırılmışlardır. Aynı gün Devrimci Doğu Kültür Ocakları Yöneticileri de 141 maddenin 4. bendini ihlal ettikleri gerekçesiyle, yani ırkçılığa dayanan gizli örgüt kurdukları iddiasıyla tutuklandılar.

İşbirlikçi iktidar Türkiye halkının kurtuluş mücadelesinde en önde dövüşen Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonuna karşı yeni bir saldırıya geçmiştir. Yöneticileri hapsederek, taşradaki DEV-GENÇ örgütlerine ve bu örgütlerin yöneticilerine saldırılarda bulunarak, gençliğin kitle teşkilatının yurt çapındaki mücadelesini durdurmaya, çalışmakta ve DEV-GENÇ içinde dağınıklık yaratmak istemektedir. Ama DEV-GENÇ bu türden baskılar, tutuklamalar ve saldırılarla kolay kolay yıkılmayacak bir örgüt olduğunu bugüne kadarki pek çok deneyde ispatlamıştır.

Savcılık DEV-GENÇ'in Amerikan emperyalizmine, işbirlikcilerine ve bütün gericilere karşı yürüttüğü eylemleri teker teker sayıp bunların ancak gizli ve kanun dışı bir örgüt tarafından yapılabileceğini iddia etmiştir. DEV-GENÇ'in gücünü halkının devrimci mücadelesinden, bu mücadele içindeki öğrenci kitlesinden ve devrimci ideolojisinden aldığını bilmeyenler bugünkü kavganın içinde gizli teşkilatlar arama çabası içine girmişlerdir.

Oysa DEV-GENÇ'in gençliğin kitle teşkilatı olmasından ötürü örgütlenme seviyesi çok yüksek değildir. DEV-GENÇ'in mücadelesinin derinlemesine bir programı yoktur. Mücadelesini, halk yığınlarının devrimci kavgası içine girmekle, Amerikan emperyalizmine ve yerli işbirlikçilerine karşı eylemler ortaya koymakla vermektedir. Ama öte yanda gençliğin kitle teşkilatının görevlerinin ötesinde bugün pek çok görevler de yüklenmiştir. Gençliğin, yeniye ve ileriye dönük niteliği ve halkının devrimci kavgası içine girebilmesinin sonucu olarak, devrimci gençlik hareketinin ulaştığı aşama ve ayrıca da proleter devrimci hareketimizin bugünkü örgütlenme seviyesi DEV-GENÇin bu değişik ve ağır görevleri de yüklenmesini zorunlu kılmıştır. Bütün bunlara rağmen DEV-GENÇ-in örgütlenme seviyesi halk yığınlarının, tüm ezilenlerin öncüsü bir siyasi örgütün örgütlenme seviyesi hiç değildir ve olamaz da.

DEV-GENÇ'in işçi sınıfı arasındaki, köylülük arasındaki, öteki milli sınıf ve tabakalar arasındaki-aslında yetersiz olan- çalışmasından ve Amerikan emperyalizmine karşı yürüttüğü mücadeleden korkuya düşen işbirlikçi iktidar, bu eylemlerin arkasında gizli teşkilatların bulunduğunu ileri sürmektedir. Aslında devrimci hareketi halk yığınlarının desteğinden yoksun bırakmak, yabancı ülke ajanlarının işiymiş gibi göstermek için yıllardır bu tür oyunlar sahneye konmaktadır. Ve bugünkü mücadelenin gücü, etkinliği, halk yığınlarının desteği ve halkın devrimci kavgasının gücü ölçüsünde bu tertipler daha sık ve daha hesaplı olarak hazırlanmaktadır. Ve yine bu türden

115

bir tertiple DEV-GENÇ bugün devrimci mücadelenin en ön safında yürüyen bir örgüt olduğu için genel merkezi, bölge yürütme kurulları ve Taşra örgütleriyle birlikte işbirlikçi iktidarın saldırısına uğramıştır.

Proleter devrimcileri bu saldırıları etkisiz hale getirmek için emperyalizmin ve işbirlikçilerinin, proleter devrimcilerinden ve onların teşkilatlarından ne derece rahatsız olduklarını iyi değerlendirmeli ve bu saldırılara karşı uyanık ve hazırlıklı olmalıdırlar.

Dev - Genç Kurultayı Yapıldı

Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu olağan kurultayı 17-18 Ekim tarihlerinde Ankara'da toplandı. Kurultaydan bir gün önce DEV-GENÇ genel başkanı ve Merkez Yürütme Kurulu üyeleri tutuklandılar. Yarısına polis tarafından el konulan faaliyet raporunun okunmasından sonra eleştirilere geçildi.

Gündemin bu maddesinde TDGF içinde artık etkisiz hale gelmiş olan yeni oportünizmin eleştirisine ağırlık verildi. Yeni oportünizmin temsilcilerinin yayın organlarında ileri sürdükleri yanlış görüşler bir kere daha çürütüldü. Yeni oportünizmin keskin görünme çabası içinde kılık değiştirmesi ortaya konuldu.

Ayrıca Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonunun gençliğin kitle teşkilati olarak ve proleter devrimcilerin yönetimindeki en güçlü en etkili örgüt olarak görevleri ortaya kondu. DEV-GENÇ'in grevler, boykotlar, yürüyüşler gibi işçi haraketlerindeki, köylülerin toprak işgali, miting, yürüyüş vb. gibi direnişlerindeki çalışmaları, öteki milli sınıf ve tabakalar arasındaki çalışmaları, üniversite gençliği içindeki çalışmaları, anti-emperyalist eylemleri ve bu eylemlerdeki eksiklikleri tartışıldı. Bundan başka bugüne kadar yapılan hatalar, DEV-GENÇ'in taşra örgütlenmesindeki yetersizliği üzerine konuşuldu. DEV-GENÇ in görevlerinin yüklü olduğu bir dönemde, ülkemizde proleter devrimci hareketimizin örgütlenme meselesi de eleştiriler kısmında tartışıldı.

Kurultay DEV-GENÇ'in taşra örgütlerinin TDGF" na bağlanması meselesini Genel Yönetim Kuruluna ve Merkez Yürütme Kuruluna bıraktı.

Sağ sapmanın kesin yenilgisiyle sonuçlanan kurultayda yapılan seçimlerde bir tek genel yönetim kurulu listesi oylandı ve kabul edildi. Ertuğrul Kürkçü başkanlığındaki Merkez Yürütme Kuruluna şu üyeler seçildi: Kazım Sinan Özdoğru, Zafer Kutlu, Levent Eren, Hüseyin Yavuz, Oğuzhan Müftüoğlu, Cemal Selman Pakoğlu, Fevzi Bal, Şaban İba.

Kurultayın bitiminden sonra Siyasal Bilgiler Fakültesi önünde son tutuklamalarla, baskı ve terörle ilgili olarak bir gösteri yapıldı.

DEV-GENÇ bu kurultaydan Amerikan emperyalizmine ve yerli işbirlikçilerine karşı mücadelede daha kararlı ve azimli olarak çıktı. DEV-GENÇ'in bugüne kadar sürdürdüğü yiğitçe mücadele, bundan sonra da devam edecek, hatta daha da gelişecek ve güçlenecektir. İşçilerin, köylülerin, tüm yurtseverlerin devrimci kavgası devam ettiği sürece DEV-GENÇ'de gençliğin kitle teşkilatı olarak üzerine düşen görevleri mutlaka yerine getirecektir.

Devrimci Liselilerin Mücadelesi

Ankara Devrimci Liseliler yürüttükleri mücadelenin niteliğini şöyle açıklıyorlar :

«Devrimci mücadelemiz, gün geçtikce hızlanmakta ve yığınların mücadelesine haline dönüşmektedir.

Bu hızlanan ve gün geçtikçe gelişen mücadeleye paralel olarak Liseliler de bu mücadeleye omuz verdiler. Liselilerin kavgası okullarındaki faşistlere ve yöneticilerin antidemokratik tutumlarına karşı başladı, genişledi ve güçlendi. Artık Liseliler, kavgalarında kendilerine yol gösterecek Sosyalist öğretiyi kavramaya başladılar. Geçen sene bilinçsizce başlatılan mücadele, bu sene bilinçli ve kararlı bir mücadeleye dönüştü.

Devrimci Liseliler, Ankara liselerindeki her hareketi insiyatifleri altına alıp, liseli kitleye hedeflerini gösterip, onların mücadelesine omuz verdiler.

Üniversiteye gelen arkadaşlar, kendilerini senelerden beri aldıkları çağdışı, üretime sırtını çevirmiş, gayrı milli eğitimin karanlığından kurtarmaya çalışmakta, ama liseli arkadaş bu şartlandırma çarkının dönmesine engel olamıyor. Bu yüzden liseli arkadaşların emperyalizmin köpekleri faşistler tarafından kandırılabilmeleri mümkün olmaktadır. Bu uyutucu eğitim liselilerin karanlıktan kurtulmasını sağlamadığı gibi aksine onları daha koyu bir karanlığın içine sürüklüyor.

İşte bizim saflarımıza katılan genç arkadaşlarımızın diğer liselilerden farkı buradadır. Çağ dışı eğitimde ileriye doğru bir atılım yapmalarıdır. Bu atılımda, liseli arkadaşlar, ülkemizin durumunu daha somut bir şekilde tahlil edip, doğru sonuçlara varabiliyorlar.

Bu atılımı yapamıyan zavallı halk çocukları ise emperyalizmin ve işbirlikçi iktidarın birer piyonu olmaktan öteye gidemiyorlar.

İşte bu ortamdan kopmuş, devrim saflarına katılmış biz liselilerin kavgası yoğun bir şekilde, her geçen gün daha hızlı devam ediyor.

Devrimci Liseliler faşistlere karşı liselerde aktif mücadele vermektedirler. Bunun en son örneğini Çankaya Lisesinde görmekteyiz. Okula yeni gelen birkaç faşist okula hakim olmak istemişler, fakat Çankaya Devrimci Liselileri buna izin vermeyip, faşistlere gereken dersi vermiştir.

Devrimci Liseliler, ilerici kuruluşların eylemlerini var güçüyle desteklemeye çalıştılar. TÖS boykotunda, öğretmenleri desteklemek amacıyla bir çok Ankara lisesini boykota soktular.

Devrimci Liseliler, gençliğin büyük sorunlarından biri olan üniversiteye girişte kardeşlerine kapılarını açtı ve üniversiteye giremiyen arkadaşlarla birlikte direnişe geçti. Hacettepe'de işbirlikçi yöneticilerin usulsüz kayıt yapmaları önlendi. Usulsüzlüklerin önlenmesiyle, Üniversiteye giremeyen birçok kardeşlerimize H.Ü. kapıları açıldı.

Devrimci Liselilerin mücadelesi Bağımsız ve Demokratik Türkiye kurulana dek hergünkünden daha hızlı ve daha sert devam edecek,

Devrimci Arkadaş.

Çevrendeki liseli devrimci arkadaşları örgütle, onlarla ilişkimizi sağla.

YAŞASIN TAM BAĞIMSIZ VE GERÇEKTEN

DEMOKRATİK TÜRKİYE

YAŞASIN TÜM DEVRİMCİLERİN

DAYANIŞMASI»

Devrimcilere Yapılan İşkenceler

Proleter Devrimci düşüncenin başka işçi sınıfı olmak üzere diğer sömürülen sınıflara ulaşması işbirlikçi iktidarı çılgına çevirmektedir. Her geçen gün devrimcilere karşı yeni bir tertip, yeni bir tuzak hazırlanmaktadır. Bir süredir işbirlikçi iktidar devrimcilere karşı engizisyon işkencelerini uygulama çabası içine girmiştir. Amerikan emperyalizmine karşı yiğitçe savaşan devrimci gençlere ve bozuk düzenin adaletsizliklerine başkaldıran işçi ve köylülere karşı uygulanan bilinçli işkencelerden pek azı gazete sütunlarına yansımakta, fakat tüm devrimcilerin isyan duygularını kamçılayan ve gerçekliği şüphe götürmeyen ayrıntılı söylentiler halinde kulaktan kulağa dolaşmaktadır.

Son olarak İstanbul'da Devrimci İşçi Birliği üyelerinin toplantısı basılarak yönetim kurulu ve diğer üyeler 1. Şube'de feci şekilde dövülmüşlerdir. Ankara'da da Pan American'a molotov kokteyli attıkları iddiasıyla iki devrimci gence, İsmail Keçeli ve Ali Demir'e Emniyet Sarayında feci şekilde dayak atılmıştır. Daha önceleri bir yığın örneği olan bu davranışlar hakkında. İLERİ'nin 3. sayısında Şiar Yalçın'ın yazdığı İşkencecilere Uyarı adlı yazıdan bir pasaj almakla yetineceğiz :

«Bugün efendilerine yaranmak ve zenginlerin ziyafet sofrasından arta kalan kırıntılara nail olabilmek hevesiyle kendi insanlık namus ve şereflerini pâyimal etmekte beis görmeyenler elbette ki şenaatlerinin hesabını rûzu mahşerde ve mahkemi kübrada değil, ömürleri vefa ederse bu dünyada ve âdil halk mahkemelerinin huzurunda vereceklerdir. Bugüne kadar halk düşmanlarından hiç birisi bu âkibetten kurtulamamıştır. İntihar etmeyenleri idam sehpalarında can veren Nazi harp suçlularının yanısıra, Alman gizli polisi Gestapo'nun ileri gelenlerinden bir çoğu aynı kaderi paylaşmış, binlerce devrimcinin kanına giren Mussolini başaşağı asılmış, yıllarca hüviyetini gizleyerek dünyanın öbür ucunda gizlenen insan kasabı Eichmann eninde sonunda yakayı ele vermiş ve cinayetlerinin kefaretini ödemiştir. 1905 Rus Devriminden sonra binlerce işçi ve köylüyü sokak ortalarında astıran Başbakan Stolipin - hak meydanlarda yükselen darağaçlarına «Stolipin kravatları» adını takmıştı - beş yıl geçmeden bir devrimci tarafından öldürülmüştür. Fransanın ikinci cihan savaşında Almanlar tarafından işgali sırasında Alman makamlariyle işbirliği yaparak mukavemet teşkilât mensuplarına türlü işkenceler yapan Fransız polisleri kurtuluştan sonra bir bir yakalanıp en şiddetli cezalara çarptırılmışlardır. Alman subayları ile gönül eğlendiren ve kimisi Almanlar hesabına casusluk yapan kadınların en azından saçları sıfır numara traş edilerek sokaklarda çırılçıplak sürüklenmişlerdir. Atatürk'e ve kuvayı milliyeye hayasızca dil uzatan, Dahiliye Nâzırı sıfatiyle kuvayı milliyecilere kan kusturan Ali Kecal İzmit'te feci şekilde linç edilip ondan sonra da bir ağaca asılmıştır. Lumumba'nın kâtili emperyalist uşağı Çombe'nin, Irak halkını inim inim inleten ve kendileri sefahat içinde yüzen Kral Faysal, Abdülilah ve Nuri Sait Paşanın, Amerikan emperyalizmi ile işbirliği yaparak Vietnam halkına zulmeden Diem kardeşlerin, Dominik Cumhuriyetinin kanlı diktatörü Trujillo'nun âkıbetleri ibret almak isteyenler için ortadadır. Bu örnekleri sayfalar dolusu çoğaltmak mümkündür. Fakat şüphe yok ki bugünün işkence uzmanlarının birazcık akılları varsa uykularını kaçırması gereken en yakın ve en etkin misal onuncu yıldönümü yaklaşan 27 Mayıs devrimi ve Yassıada mahkemeleridir. Tüm muhalefeti ve zinde kuvvetleri baskı ve terör hareketleriyle sindirmeye kalkan, ak saçlı Üniversite profesörlerine el kaldırtan, devrimci gençleri kurşunlatan «sâbık ve sâkıt» iktidar mensupları ve onların emirlerini sorumsuzca yerine getiren polis şefleri ve memurları bir çoğu zinde güçlerin âtıfet hislerinden yararlanarak bugün yine eski rahatlarına kavuşmuş olsalar da - derece derece suçlarının cezasını çekmişlerdir.»

117

Finlandiya Komünist Partisi merkez organı «Kansan Uutiset» için Finlandiya Demokratik Gençlik Derneği delegasyonu tarafından yöneltilen sorulara cevaplar.

BÜTÜN İŞÇİLERİ

SORU : Kore'de topyekün bir savaş çıkmasının kontrol edilebileceğini düşünüyormusunuz?

CEVAP : Bugün ülkemizdeki durum Amerikan emperyalistlerinin yoğunlaştırdığı saldırı ve savaş provokasyonları nedeniyle çok naziktir, fakat biz kesin bir barış için gayretle mücadele edersek topyekün bir savaş kontrol edilebilir.

Her türlü sömürü ve baskıya karşı çıkan idarî ve sosyal sistemimizin özel tabiatı gereği olarak, Demokratik Kore Halk Cumhuriyeti hükümeti diğer ülkelere karşı girişilen saldırılara karşı çıkarak, barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık ve toplumsal gelişme için mücadeleyi dış politikasının esasları olarak kabul eder. Barışsever bir halk olarak biz, herhangi bir ülkeyi kışkırtan olmak istemeyiz. Biz, tarihimiz boyunca, yabancı bir ülke topraklarına bir karış bile tecavüz etmedik veya diğer üleklerin bağımsızlık ve güvenliklerini bozan en küçük bir harekette bulunmadık.

Fakat emperyalistler saldırıyı herzamanki olağan işleri ve varolmalarının esas şartı sayarlar. Saldırı ve savaş herzaman emperyalizmin yoldaşıdır. Özellikle Amerikan emperyalizmi doğuşunun ilk günlerinden beri dünyanın her tarafında eşkiyalık ve yağmacılığın her türlüsünü vahşî ve barbarca bir savaş ile sürdüregelmiş ve yüzmilyonlarca insanın terleri ve kanlarıyla semirmiştir.

Bugün Kore'de durum had safhaya ulaştırılmış ve bizim A.B.D. sınırlarını ihlâl ettiğimizden veya bağımsızlığını ve güvenliğini tehdit ettiğimizden değil, fakat Amerikan emperyalistlerinin binlerce mil uzaktaki ülkelerinden ülkemize gelerek, Kore halkına karşı saldırgan politikalarını yoğunlaştırmalarından dolayı her an yeni bir savaşın başlama tehlikesi yaratılmıştır. Kore'de bir savaşın kaynağı Güney Kore'nin Amerikan emperyalistleri tarafından işgâli ve onların saldırgan politikalarına dayanır; topyekün bir savaşın başlatılması tamamen Amerikan emperyalistlerine bağlıdır.

Kore'de yeni bir savaşı önlemek için bir ateşleme kaynağı bertaraf edilmelidir. Eğer Amerikan emperyalistleri, saldırgan ordularını ve öldürücü silâhlarını da beraberlerinde alarak ülkemizin güney yarısından çekilip giderlerse ve Demokratik Kore Halk Cumhuriyeti'ne karşı giriştikleri vahşice hareketlerden vazgeçerlerse Kore'de topyekün bir savaş önlenecek ve barış gerçekleşecektir. Bu Kore'de yeni bir topyekün savaşın önlenmesi için esas koşuldur.

Amerikan emperyalist ordusunun Kore'den çekilmesinden sonra bizler Kuzey ve Güney Kore'nin birbirilerinin ülkelerini istilâ etmiyeceklerini taahhüd eden ve Kuzey ve Güney Kore silâhlı kuvvetleri mevcudunu 100,000 veya daha az bir sayıya indirilmesini sağlıyan bir barış andlaşması üzerinde anlaşabiliriz. Bu da Kore'de devamlı barışın sağlanması için güvenilir bir garanti olacaktır.

Emperyalist Amerikan saldırgan ordusunun çekilmesinden sonra Kuzey ve Güney Kore'nin bir barış andlaşması üzerinde anlaşmaları ve bu yoldan silâhlı kuvvetlerini azaltmaları-bu Kore'de topyekün bir savaştan korunmak ve savaş tehlikesini ortadan kaldırmak için tek yoldur.

Bununla beraber Amerikan emperyalistleri buna tamamen karşı çıkıyor ve tehlikeli savaş provokasyonunu ilerletiyorlar.

Demokratik Kore Halk Cumhuriyeti hükümeti ve Kore halkı [...]rik etmek için giriştikleri her türlü Amerikan emperyalistlerinin ve onların uşaklarının yeni bir savaşı tahçabayı engellemek ve Kore mütarekesini sağlamlaştırıp barışı sağlamak için her türlü içten gayreti gösterdiler ve gösteriyorlar. Bugün Kore'de sağlanan barış yalnızca Demokratik Kore Halk Cumhuriyeti hükümetinin ve Kore halkının olağanüstü sabır ve inatçı mücadelesinin ve dünya barışsever halklarının gayretinin bir ürünüdür.

Kore halkı gayet iyi biliyor ki, barış Amerikan emperyalistlerinden dilenilerek asla sağlanamaz, yalnızca Amerikan emperyalistlerinin savaş provokasyonlarını tesirsiz bırakmak için yapılacak emin mücadeleye bağlıdır. Geçmişte olduğu gibi gelecekte de Kore halkı Amerikan emperyalistlerinin saldırgan gayretlerini kontrol etmek için azimli bir mücadeleyi ortaya koyacak ve Kore'de barışı koruyacaktır.

ÜLKELERİN BİRLEŞİNİZ!

Kim ıl Sung

Kore İşçi Partisi Başkanı
ve
Kuzey Kore Başbakanı

Kim Il Sung (Solda), Çin Halk Cumhuriyeti Devlet Başkanı Çu En Lay'la birlikte görülüyor.

Biz bütün kararlılığımızla savaştan kaçınmak ve barışı korumak için çabalıyoruz, fakat emperyalistlerin silâhları ile üzerimize çullanmalarından da hiç korkmuyoruz. Eğer Amerika emperyalistleri ve onların uşakları yaptığımız devamlı uyarmalara ve dünya barışsever halklarının ayni yoldaki kınamalarına rağmen Demokratik Kore Halk Cumhuriyetine karşı topyekün bir savaş başlatacak kadar ileri giderlerse elbette biz de onlara topyekün bir savaşla karşılık verecek ve saldırganları imha edeceğiz. Biz Kore halkı, düşmana karşı kesinkes bir savaşta ölsek bile asla Wall Street savaş tacirlerinin sömürgen köleleri olmıyacağız. Biz sevgili vatanımızı ve kanımızla kazandığımız sosyalist çıkarları yabancı istilâcıların saldırısına karşı azimle savunacağız.

SORU : Amerikan emperyalizmi Güney Kore'deki ulusal kurtu-

→

119

luş hareketlerini ne ölçüde engelliyor? Sizce bu hareketlerin gelişmesi ihtimalleri nelerdir?

CEVAP : Güney Kore'deki devrim Amerikan emperyalizmine karşı ulusal bağımsızlık ve feodal güçlere karşı demokratik bir devrimdir. Amerikan emperyalistleri Güney Koreyi silah zoruyla işgal ettiler ve onu tamamıyla kendi sömürgeleri ve askeri üstleri durumuna getirdiler. Sömürgen düzenini yürütmek üzere Amerikan emperyalitleri rehberleri ve gönüllü ajanları olan toprak ağalarına komprador kapitalistlere ve gerici bürokratlara dayandılar

Toprak ağaları Amerikan emperyalistlerinin yardımıyla köylü kitlelerini zalimce sömürüyor ve baskı yapıyor, komprador kapitalistler ABD nin artık ürünlerini ve sermayesini ülkeye sokarak, ülkemiz kaynaklarını Amerikan tekelcilerine satarak ve yağma ettirerek, Amerikan emperyalizminin paralı askerler birliklerine savaş malzemesi sağlayarak kâr sağlıyor. Bunlardan dolayı Güney Kore devriminin esas amacı Güney Korenin Amerikan emperyalizmi tarafından işgal edilmesine karşı çıkmak, emperyalist Amerikan ordusunu kovmak, Güney Kore toplumunun demokratik gelişmesini önlemek amacıyla Amerikan emperyalistleriyle elele çalışan gerici bürokratlar, komprador kapitalistler ve toprak ağalarının yürüttükleri sömürü ve baskı düzenine karşı çıkmaktır.

Bağımsızlığına kavuştuğundan bugünedek Güney Koreli işçiler, köylüler, yurtsever gençlik, öğrenciler, aydınlar, küçük burjuvazi, ve hatta dürüst milli kapitalistler bu amacı gerçekleştirmek için büyük mücadeleler verdiler ve böylece Amerikan emperyalizminin sömürge kurallarını temelinden sarsarak Amerikan emperyalistlerini ve onların uşaklarını çıkmaza soktular.

Amerikan emperyalistleri bundan okadar endişe duyuyorlar ki, Güney Kore'de iflas etmesi bir gün meselesi olan sömürge düzenini korumak ve bu sömürge düzenini ve savaş politikasını uygulamalarına engel teşkil eden bütün sosyal ve politik unsurları ortadan kaldırmak için care olarak askeri faşist diktatörlüğü kurmayı düşünüyorlar.

Amerikan emperyalistleri ve onların uşakları, çeşitli faşist kanunları yürürlüğe sokarak baskı araçlarını fazlaca genişlettiler ve böylece bütün Güney Koreyi asker, polis, istihbarat ve gizli siyasi polis ağlarıyla örerek terör ve baskı rejiminin yaşıyan bir cenneti haline getirdiler. Halkın bütün hürriyetlerini ve demokratik haklarını ortadan kaldırmak ve vatansever, demokratik güçleri ezmek için çılgınca çalışıyorlar. Bütün ilerici siyasi partiler, kamu kuruluşları ve basın organları bu baskının hedefi oldu. Ve varolma hakları, demokratik hürriyet ulusal bağımsızlık ve ülkenin birliği için mücadele eden devrimciler ve vatansever halk tutuklanarak hapsedildiler, sağda solda katledildiler. Yalnız son zamanlarda bile Amerikan emperyalistleri ve onların uşakları, Birleşik Devrim Partisi lideri Kim Jong Tae de dahil olmak üzere, demokrasi ve bağımsızlık istediler diye çok sayıda vatanseveri tutukladılar, hapsettiler ve katlettiler. «İnsan haklarını ihlâl eden entelijanns ve halk görüşünü hiçe sayan güç siyaseti»nin aşırılığı ile Güney Kore toplumunu «havasız uzay, nemsiz kara ve ışıksız toplum» ve de «demokrasinin kemirildiği bir döküntü yığını» haline getirdi. Bu yolla, Güney Kore'de kurulan faşist dikta rejimi, Amerikan emperyalistlerinin sömürgeci kölelik ve savaş politikalarına sadakatla kölelik ediyor. Güney Kore'deki Amerikan emperyalistleri tarafından desteklenen askeri faşist diktatörlük, Hitler ve Tojo'nun faşist diktatörlüklüklerini barbarlık ve vahşilikte çok gerilerde bırakan, emperyalistlerin sömürgeler üzerindeki faşist kinci kurallarının bir örneği oldu.

Amerikan emperyalistleri ve onların kukla rejimi tarafından benimsenen saldırı ve savaş politikasının ve faşist baskıların ezici yükü altında Güney Kore halkınınyoksulluğu ve uğradığı haksızlıklar had safhaya ulaşmış, ulusun haysiyeti büsbütün ayaklar altına alınmıştır, ve toplumda huzursuzluk her gün çığ gibi büyümektir.

Güney Koredeki devrimciler ve vatansever halk, Amerika'ya karşı ulusal kurtuluş mücadelesini aşırı faşist baskıların yarattığı çok güç koşullar altında sürdürüyorlar, ve şüphesiz Güney Kore ulusal kurtuluş mücadelesi çok çetin yollardan geçecek ve gericiler kabalıklarını arttırdıkça halkın buna karşı mücadelesi daha düzenli ve inatçı olacaktır.

Amerikan emperyalistleri Güney Kore'deki faşist baskılarını arttırdıkça, Kore halkının daha büyük bir hoşnutsuzluğu ve daha güçlü bir direnişi ile karşılaşacaklardır.

Bugün Güney Kore'de demokratik güçlerle gericilik arasındaki çelişme daha belirgin bir hal aldı ve vatansever güçler gittikçe gelişirken, saldırgan emperyalist güçler daha da zayıflayıp tecrit edildiler

Milliyetçilik ve sınıf bilinci gittikçe artmakta ve anti Amerikan fikirler Güney Kore'li geniş halk kitleleri arasında yerleşmektedir. Güney Kore halkının devrimci mücadelesi gittikçe genişlemekte ve, aktif, anti-Amerikan ulusal kurtuluş mücadelesinin, silâhlı mücadelenin de dahil olduğu, çeşitli şekillerine dönüşmektedir. Mücadele gittikçe daha iyi organize edilmekte, devrimin asıl gücü olan işçiler ve köylüler arasında kökleşerek, hayatlarını başka şekillerde kazanan kitleler arasında da yayılmaktadır. Pak Jung Hi kukla kliğinin Güney Kore'de uzun vadeli bir idare kurma gayretlerine karşı, bu günlerde gittikçe hız kazanan, Güney Kore halkının kitle halinde giriştiği mücadele, Güney Kore ulusal kurtuluş hareketinin, Amerikan emperyalistleri ve uşaklarının maksimum faşist baskılarının yarattığı şartlar altında bile devamlı olarak gelişmekte olduğunu ispatlar. Aktif ve zorlu devrimci mücadele yolu ile Güney Kore halkı daha da uyanacak, öfkelenecek ve bütün kötü düşmanlarını safdışı edebilecek yenilmez bir devrimci güç durumuna gelecektir. Devrim şartlarına erişildikten sonra Amerikan emperyalistlerini ve onların uşaklarını ezerek devrimin son zaferine ulaşacaklardır.

SORU : Demokratik Kore Cumhuriyeti gençliğinin sosyalist kuruluş ve ülkelerinin kendi kendini idare hakkını kullanması ile ilgili istekleri hakkındaki fikriniz nedir? büyüktür.

CEVAP : Gençliğin devrimde ve ülkemizin yapısındaki rolü çok

Gençlik daima yeniye karşı hassas, atak bir ruha sahip, temiz ve haksever karakterde olduğu ve bunlar için savaşıp hertürlü zorluğa korkusuzca karşı çıkabildiği içindir ki, toplumsal devrim ve yeni bir toplum yapısı kurulmasında önemli rol oynar. Özellikle, devrimci bir partinin liderliği altında, toplum ve halk için savaştıkları zaman onların devrimci güçleri ile birlikte gençliğin bu mükemmil karakteri büyük bir güç olarak ortaya çıkacaktır.

Biz Kore gençliğinin pratik çalışmalarında bu gerçeği şerefle kanıtladıklarına inanıyoruz.

Bugün partinin liderliği altında Kore gençliği ekonomik yapı ve ulusal savunma hatlarında en ön safta yer alıyor. Ve ülkenin sosyalist yapısının gelişmesini hızlandırarak, devrimin bizlere kazandırdıklarını koruyor, ülkenin bağımsızlığını, halkın yabancı saldırganlara karşı güvenliğini sağlıyor.

Özgürlüğümüze kavuştuğumuzdan sonra, Kore gençliği Kore İşçi Partisi'nin önderliği ile Demokratik Gençlik Örgütü'nün bayrağı altında, düzenli olarak, özellikle sosyalist devrim ve sosyalist toplum yapısı günün düzeni olduğu zaman harp sonrası rehabilitasyonu döneminde, Kuzey Kore'deki bütün demokratik reformları, devrimci çoşkunluklarını, tükenmez güçlerini ve yeteneklerini ortaya koyarak gerçekleştirdiler. Onlar kemerlerini sıkarak, zorlu savaşlar vererek büyük bir devrimci anlayışla, tarımın kooperatifleşmesi, özel ticaret ve endüstrinin sosyalist amaçla komulaştırılması ve ülkede büyük bir sosyoekonomik değişim için çalışmalarını yoğunlaştırdılar; fabrikalar kurdular, yeni demiryolları inşa ettiler, bir kül yığını halindeki şehirleri ve köyleri yeniden inşa ettiler.

Gençliğin, ülkemizde hızla mutlu bir toplum yaratmak için sarsılmaz azim ve yüksek devrimci çabaları bugün sosyalist yapının her alanında tamamen ortaya çıkmaktadır.

Gençlik, her zaman fabrikalarda, tarım ve balıkçı köylerinde, ülkenin çok sayıdaki imar bölgelerinde ve madenlerde en ağır işleri yükleniyor, durmadan üretim içinde yenilik hareketinin meşalelerini yükseltiyor. Sadece bağımsız bir sosyalist endüstri ve düzenli sosyalist tarım için büyük bir işgücü meydana getirmekle kalmıyor, aynı zamanda bilim ve terminolojinin gelişmesi için çalışıyor. Ülkemizde ulusal kültür ve sanatı da yüksek bir düzeye getirmek için çaba sarfediyor. Kore halkı tarafından gerçekleştirilen bütün aşamalar, genç erkek ve kadınların değerli terleriyle karışıktır ve onların büyük kahramanlıklarıyla ilgilidir.

Kore gençliği, sosyalist çıkarları korumak ve ana vatanlarını yabancı saldırganlara karşı savunmak için verdiği mücadelede de emsalsiz bir vatan severlik ve yiğitlik gösteriyor.

Kore gençliği, vatanın bağımsızlığı ve özgürlüğü mücadelesinde göz kamaştıran devrimci geleneklere sahiptir. Japon emperyalistleri Kore'yi işgal ettikleri zaman genç Kore komünistleri silâhları ellerinde 15 yıl zorlu bir savaş sürdürdüler ve saldırgan Japon emperyalistlerini perişan ederek ülkelerini kurtardılar; Amerikan emperyalistleride Genç Cumhuriyete karşı bir savaş başlattılar, Kore gençliği düşmanı püskürttü ve ülkenin bağımsızlık ve şerefini, yenilmez devrimci mücadele ruhunu ve toplu kahramanlıklarını ortaya koyarak yiğitce savundu.

Bugün ulusal savunmanın en ileri karakollarını güçle bekliyorlar. Yiğit halk ordusunun askerleri ülkemizin topraklarını, karasularını ve havalarını bir karış bile geçen düşmana karşı kararlı direnişlerini sürdürüyorlar. Sadece son zamanlarda Amerikan Emperyalistleri bir çok defalar kahraman halk ordusu askerlerinin karşı direnişlerinin acısını tattılar.

Ülkemizde ulusal savunma hizmeti, yalnız halk ordusundaki gençler tarafından yürütülmez. Bütün gençliğimiz ve işçilerimiz sosyalizmin kurucularıdır ve aynı zamanda anavatanın gerçek savunucularıdır. Onlar sosyalist ülkelerini bir elde çekiç ve orak, diğer elde silâh ile koruyorlar.

Bugün bütün Kore gençliği, ülkelerini Amerikan Emperyalistleri ve onların uşaklarının saldırısına karşı savunmak için güçlü bir azimle doludur.

Bütün bunlar Kore gençliğinin Kore İşçi partisine olan sınırsız güveni, ülkelerine ve sosyalist düzene karşı besledikleri ateşli sevginin bir belirtisidir.

Kore gençliği Kore İşçi Partisi'nin güvenilir yedek güçü ülkenin gerçek efendisi olduğunu ve toplumun geleceğini temsil ettiğini gayet iyi bilmektedir. Onların, işçilerin devrimci taraftarlığına candan hizmet etmelerinin ve destek olmalarının, onların çalışmasına, kalplerinde yatan isteklerine gençlerin gösterdiği beceri ve kâbiliyetlerini göre eğitim yapmalarına imkân veren sosyalist sisteme ve sosyalist vatana candan bağlı olmalarının sosyalist yapının kurulması ve sağlamlaştırılması, devrimci çıkarların korunması için herşeyleriyle mücadele etmenin başka hiçbirşeyle değiştirilemeyecek büyük bir şeref olduğuna inanmalarının nedeni budur.

Sosyalist devrimimizin zaferi, ve ülkemizde sosyalist yapının dinamik hızı ile beraber gençliğin duygusal hayatında büyük bir değişme olmaktadır. Basit ve militan bir yaşam sürdürerek, okuyup toplum için düzenli ve candan bir şekilde durmadan çalışmak gençliğimizin en ortak özelliği oldu. Bütün işleri ve yaşantıları, Kore İşçi Partisinin, yaşamın şahane komünist özelliklerinin, kızıl devrimin askerleri olarak yüksek devrimci bilinçle doldular.

Gelecekte de Kore gençliği partimizin liderliği altında sosyalizmin ve komünizmin kuruluşu mücadelesini en ön saflarda sürdürecektir.

Kore gençliği bütün devrimci dünya gençliği ile (Fin gençliğide dahil olmak üzere) dostluk bağlarını sağlamlaştıracak ve herzaman Amerikan emperyalistlerinin öncülüğü altındaki emperyalistlere karşı onlarla beraber seve seve çarpışacaktır.

SORU : Güney Kore topraklarındaki Amerikan askeri yığınaklarının arttırıldığını gösteren deliller varmıdır? Eğer böyle ise bunun gerginliğin artmasında ne dereceye kadar etkili olduğunu düşünüyorsunuz?

→

121

CEVAP : Güney Kore emperyalist Amerikanın Bütün Kore ve Asya'yı istilâ amacıyla kurulmuş bir askeri üssü olduğuna göre burada halizahırda muazzam bir askeri yığınağı vardır. Amerikan emperyalistleri ve uyduları Güney Kore'de 600,000 kişilik birlikler bulunduruyor ve devamlı olarak 700,000 kişilik muazzam bir kukla ordusu geliştiriyorlar. Askeri işgal ve yardım'lar yolu ile Güney Kore'deki gerçek gücü ellerinde bulundurmaktadırlar ve bütün insan gücü ve maddi kaynakları askerî amacları ve harp politikaları için bağlamaktadırlar.

Amerikan emperyalistleri, harpten sonraki müzareke anlaşmasını sistematik bir şekilde ihlal ederek askeri yığınaklarını aralıksız olarak arttırdılar ve son yıllarda onları daha da güçlendirmek için para sarfettiler. Bu tamamen Güney Kore'de Demokratik Kore Halk Cumhuriyetine karşı girişilecek diğer çılgın bir saldırı savaşının hazırlıklarıyla ilgilidir.

Bir saldırı savaşı için Amerikan emperyalistleri Güney Kore'deki amerikan işgal ordusunu güçlendirerek savaş kapasiteiini arttırıyorlar. Şimdiden Güney Kore'ye taktik nükleer silahlar, güdümlü merminler, diğer toplu imha silahları ve son olarak 71. hizmet filosu adını verdikleri çok sayıda silahlı kuvvetler yerleştirerek bunları Demokratik Kore Halk Cumhuriyeti'ne yönelttiler; aynı zamanda Güney Kore üslerindeki avcı bombardıman uçaklarına yüzlercesini daha katarak güçlendirdiler.

Amerikan emperyalistleri Güney Kore'deki askeri yığınaklarını arttırırken özellikle Güney Kore'nin kukla ordusundaki insan mevcudunu arttırmaya ve bu ordunun askeri donatımının modernleştirilmesine gayret sarfediyorlar.

Güney Kore kukla ordusu özellikle Amerikan emperyalistlerinin politikasına hizmet eden sömürgesel bir paralı askerler ordusudur. Amerikan emperyalistlerinin kendi saldırgan orduları yerine bu kukla orduyu geliştirmeleri sebepsiz değildir. Güney Kore kukla ordusunun bir tümeni için yapılan harcamalar kendi saldırgan ordularının bir tümen için yaptıkları harcamaların yirmibeşte biri kadardır. Böylece Amerikan emperyalistleri genç ve orta yaşlı Güney Kore'lileri askerî harcamalarî fazla miktarda kısabilmek için paralı askerliğe teşvik etmektedirler. Bundan başka kendi birlikleri yerine muazzam bir Güney Kore kukla ordusunu kullanarak, onları, Güney Kore'nin kukla ordusunun birtakım ulusal çıkarlar için çalıştıklarına inandırıp, kendilerinin «yardımcılar» olarak göklere çıkarıldıklarına inanmaktadırlar.

Bu amaçla, Amerikan emperyalistleri, hemen mütarekeden sonra, Güney Kore kukla ordusunun deniz ve hava gücünü fazlaca arttırırken kara kuvvetlerinin mevcudunu 16 tümenden 29 tümene ve 4 tugaya çıkarıp atomik silâhlar ve güdümlü mermilerle donattılar.

Amerikan emperyalistlerinin ve onların uşaklarının Güney Kore kukla ordusunun sayısal gücünü arttırma gayretleri «Pueblo» olayından ve «EC121»'in düşürülmesinden sonra daha da yoğunlaştı. Son bir-iki yılda kukla ordunun sayısal gücü, Güney Kore'de kukla ordu mensuplarının terhislerinin geciktirilmesi, askerlik süresinin arttırılması, ihtiyat birliklerinin muharip birl.kler olarak organizasyonu ve yeni birliklerin faal hale getirilmesiyle aşağı yukarı 100,000 kadar arttı.

Özellikle dikkat edilmesi gereken bir diğer konu da Amerikan emperyalistleri ve işbirlikçilerinin «Bölgesel İhtiyat Ordusu»nun kurulması ile ilgili çalışmalarıdır. Güney Kore'deki bölgesel nitelik taşıyan paralı askerler ordusunun daha da kuvvetlendirilmesi amacıyla Amerikan emperyalistleri «Bölgesel İhtiyat Ordusu»nu icat ettiler ve iki milyon genç ve orta yaşlı Güney Kore'liyi buraya aldılar; bunun tamamen silâhlanması için çalışıyorla.r Şimdi «Bölgesel İhtiyât Ordusu» kukla ordunun kumandası altında, ve orada askerî eğitim şart koşuldu, bir savaş anında onları derhal çağırabilecek şekilde formaliteler de hazırlandı. Amerika'nın emperyalist saldırı ve savaş politikasına uygun olarak, bütün Güney Kore'de askerî havaalanları, roket üsleri ve diğer silahları savaşa hazır durumdadır.

SORU : En iyimser görüşle Kore'nin milli bütünlüğünün sağlanması ne dereceye kadar gerçekleşebilir?

CEVAP : Kore'nin birleştirilmesi sorunu ile ilgili olarak takındığımız tutum bir çok olayda açıklanmıştır.

Biz, Kore'nin birleştirilmesi sorununun, hiç bir yabancı gücün müdahalesi olmaksızın, tamamen demokratik prensiplere dayanan barışçı yollardan, Kore halkının kendisi tarafından bağımsız olarak çözümlenmesi gerektiğini savunduk ve savunmaktayız.

Kore'nin birleştirilmesi sorunu hiçbir yabancı gücün karışmasına müsaade edilmemesi gereken, Kore halkının bir iç sorunudur. Ülkemizin birleştirilmesi sorununu yabancıların buyruğu altında iken ortaya koyamayız. Kore sorunu sadece Kore halkı tarafından kendi isteklerine göre ve kendi çabalarıyla çözümlenmelidir. Milletimiz kendi ulusal sorunlarını kendi başına çözümlemeye tamamen yeterli olan, yetenekli ve medeni bir toplumdur.

Bütün ulusun uzun zamandan beri içtenlikle arzuladığı, ülkemizin Kuzey ve Güney'inin birleştirilmesi, Amerikan emperyalistlerinin Güney Kore'yi işgali, ülkemizin iç işlerine karışmaları ve ulusal parçalanmayı hedef tutan bir politika izlemeleri nedeniyle henüz somut olarak başarılamadı. Eğer Amerikan emperyalistleri Güney Kore'yi kanunsuz olarak işgal etmemiş, ve halkımızın ulusal birleşme isteğini engellememiş olsalardı, biz ülkeyi çok zaman önce birleştirmiş olacaktık ve 40 milyon Kore'li, birleşmiş üç bin ri'lik ülkede mutlu bir hayat yaşayacaklardı. Güney Kore'nin Amerikan emperyalistleri tarafından işgali ve onların saldırgan politikaları ulusun bütün dertlerinin kaynağı ve Kore'nin birleşmesinin başlıca engelidir. Bundan dolayı, Kore'nin birleşmesinin sağ-

122

lanması için herşeyden önce emperyalist Amerikan saldırganlarının ülkeden çıkıp gitmesi gereklidir.

Ülkenin birleştirilmesini, bütün yabancı birliklerin çekildiği, dış güçlerin hiçbir müdahalesinin bulunmadığı şartlar altında, Kuzey ve Güney'de tamamen demokratik prensipler üzerine yapılacak genel seçimler yoluyla işbaşına gelecek bir merkezi hükümet kurarak gerçekleştirebiliriz.

Böyle bir genel seçime gidilebilmesi için herşeyden önce, bütün siyasi partilerin, kamu organizasyonlarının, ve bireylerin siyasi faaliyet, konuşma, basın, toplantı ve gösteri özgürlüklerinin bütün Kuzey ve Güney Kore'de teminat altına alınması gereklidir. Bunun yanında, her vatandaş siyasi partilere yakınlığı, siyasi görüşleri, zenginliği, eğitim standartları, dini inançları ve cinsiyetleri ne olursa olsun Kuzey veya Güney Kore'nin herhangi bir yerinde seçme ve seçilme hakkına sahip olmalıdırlar. Bütün halk tabakalarının çıkarını temsil eden birleşik demokratik bir hükümet, ancak halkın özgür seçme haklarını ifade edilmesini kısıtlayan veya yok eden bütü faktörler ortadan kaldırıldıktan sonra, tamamen demokratik bir ortamda gerçekleştirilecek, evrensel, eşit ve açık - seçik prensiplere dayanan, kapalı oy sistemiyle yapılacak seçimler yoluyla kurulabilir.

Biz bunu Korenin birleştirilmesi için en gerçekçi bir yol, en dürüst ve herkes tarafından kabul edilebilecek bir program olarak görüyoruz.

Biz özgürlüğe kavuştuğumuzdan beri ülkenin birleşmesinin gerçekleşmesi için mümkün olan bütün gayretleri gösterdik.

Biz ulusun derhal çözülmesi gereken ortak dertlerini halledebilmek amacıyla bir ön adım olarak bir Kuzey-Güney Kore Konfederasyonu kurulmasını ve giderek, eğer bütün Kuzey ve Güney Korede hemen serbest genel seçimlere gidilemezse, bu yoldan tam birleşmeyi gerçekleştirmeyi teklif ettik Bu konfederasyon teklifi, Demokratik Kore Halk Cumhuriyeti ve Güney Kore otoritelerinin şimdiki siyasi düzenlerinde bir değişiklik yapmaksızın gönderdikleri eşit sayıda temsilcilerden oluşmuş bir Yüksek Ulusal Komitenin kurulmasını öngörüyordu. Bu Yüksek Ulusal Komitenin görevi Kuzey ve Güney Korenin ekonomik ve kültürel gelişmesini ve Kuzey ve Güney Kore arasında Ulusun ortak çıkarları için karşılıklı ilişkileri ve işbirliğini düzenlemek olacaktır. Eğer Güney Kore'li yöneticiler konfederasyon fikrini kabul etmezlerse, ekonomik ve kültürel mübadeleyi vatandaşların karşılıklı olarak Kuzey ve Güney Koreyi istedikleri anda ziyaret edebilmelerini, ve böylete ulusal bölünmenin yarattığı, küçük huzursuzlukların bertaraf edilmesinin siyasi sorunların şimdilik bir kenara bırakılmasını savunmuştuk. Bunu bile istememeleri halinde insancıl bir düşünce ile Kuzey ve Güney Kore halklarının hiç olmassa serbestce mektuplaşabilmelerine müsade edilmesini teklif ettik.

Bunlara rağmen Amerikan emperyalistleri ve onların Güney Kore'deki kukla kliği, bütün bu haklı tekliflerimizi red ettiler ve bu sebatlı, zorlu gayretlerimize her seferinde saldırgan provokasyonlarla cevap verdiler.

Özet olarak yeni bir neslin yetiştiği özgürlüğümüze kavuştuğumuzdan bu güne dek, halkımız, ana babaların, karıların, çocukların, akraba ve dostların Kuzey ve Güney Kore'de ayrı olarak yaşadığı ve birbirlerinden haber bile alamadıkları, son derece anormal bir hayat yaşadılar, ülkenin birleşmesinden söz bile edilmedi.

Amerikan emperyalistleri ve onun uşakları Kore'nin birleştirilmesi için öne sürdüğümüz bu haklı teklifleri, bizimde kabul edeceğimiz bir karşı teklif getirerekmi reddediyorlar? Hayır, ne gezer!

Amerikan emperyalistleri ve onların Güney Kore'deki kuklaları, Güney Kore'de barışçı birleşme lehinde söz söyliyen herkesi durmadan tutuklayıp hapsederek baskıcı dolandırıcılıklarını sürdürüyorlar ve Kore'nin bölünmüş kalması için her yola başvuruyorlar. Bu koşullar altında, Amerikan emperyalistleri ve Güney Kore'deki kukla yöneticiler yerlerinde kaldıkca, Kore'nin barışçı yollarda birleşmesini düşünmek imkansızdır.

Kore'nin barışçı yollardan birleşmesi, yalnızca amerikan emperyalist saldırgan orduları Kore'den çıkarıldıktan, Güney Kore halkı şimdiki kukla rejimi devirdikten ve Güney Kore'li devrimci güçler yönetimi ellerine aldıktan sonra gerçekleşebilir. Emperyalist Amerikan saldırganları Güney Kore'den çıkarıldıktan, ve şimdiki Güney Kore'li yöneticiler kovulduktan sonra ve arkasından bazı devrimci demokratik şahsiyetler güçlerini arttırdıkları zaman onlarla her zaman Kore'nin birleştirilmesi sorunu ile ilgili görüşmeler yapabiliriz. Böylece halkımızın ulusal birleşmeyi istemesinin nedeni Kuzey Kore'nin sosyalist güçleri ile Güney Kore'nin vatansever, demokratik güçlerin ortaklaşa gayretleri ile ortaya çıkacaktır.

Son bir analiz olarak, Kore'nin birleşmesi ve Kore halkının ulusal bağımsızlığı isteme nedenlerinin üç devrimci gücü hazırlamasına bağlı olduğunu söyliyebiliriz. Bunlar, ilk olarak, Kuzey Kore sosyalist güçleri, ikincisi Güney Kore'nin devrimci güçleri, ve son olarak, uluslar arası devrimci güçlerdir. Kuzey ve Güney Kore'deki devrimci güçleri kuvvetlendirmeğe ve geliştirmeye çabalarken, aynı zamanda uluslararası devrimci hareketi geliştirmek ve birleştirmek içinde savaşıyoruz.

Amerikan emperyalistleri sonunda bütün devrimci dünya halklarından aldıkları aktif destek ile Kuzey ve Güney Kore halklarının devrimci mücadelesi tarafından Güney Kore'den kovulacaklar ve Kore'nin birleştirilmesi eksiksiz olarak gerçekleşecektir.

Bu fırsattan faydalanarak, Kore halkının Amerikan emperyalistlerini kovmak ve ülkeyi tam bağımsız olarak birleştirmek için giriştikleri haklı mücadelede onları destekliyen tüm komünistlere ve Finlandiya işçi sınıfına en içten tebriklerimi sunarım.

123

Dev-Genç'in Köy Köylü

Proleter devrimci hareket siyasi örgütünden yoksun olmasına ve dağınıklığına rağmen, yığınlara ulaşma görevini bir ölçüde başardı. Ülkenin birçok yerinde köylü mitingleri düzenleyen ve yığınlar arasındaki çalışmayı sürdürme çabasını gösteren ise, Dev-Genç olmuştur. Bu alandaki çalışmaların amatörlüğüne ve eksikliğine rağmen, bir gençlik örgütü olan Dev-Genç'in bu konudaki büyük çaba ve başarısı inkar edilemez.

Dev-Genç'in kırsal alanlardaki mücadelesinin en yoğunlaştığı dönem 1970 Mayıs - Ekim dönemi olmuştur. Bu süre içinde Dev-Genç Merkez Yürütme Kurulunun görevlendirdiği birçok grup çeşitli bölgelerde çalışmalarda bulundu. Bu köy çalışmalarından bazıları o bölgelerde düzenlenen köylü mitingleriyle sonuçlandı.

Dev-Genç'in proleter devrimci hareketi bütün Türkiye ölçüsünde bir mücadele bütünü içinde görmesi, onu, bir gençlik örütü olmasına rağmen böyle geniş ve çetin bir görevi de omuzlamak zorunda bırakmıştır.

Dev-Genç İstanbul şubesi ise, Türkiye proleteryasının yarısından fazlasının bulunduğu bir şehirde çalışmalarını daha ziyade işçi sınıfı arasında yoğunlaştırıyordu. İstanbullu devrimci kardeşlerimizin işçi sınıfı arasında yürüttüğü devrimci mücadelenin somut sonuçlarını 15-16 Haziran yürüyüşlerinde hepimiz gördük. 15-16 Haziran olayları yalnızca, işçi sınıfının ekonomik mücadelesi uğruna kendiliğinden bir patlama olarak değerlendirilemez. Elbette işçi sınıfının ekonomik mücadelenin sınırlarını aşarak bir bütün olarak siyasi mücadeleye girmesi uzun mücadele ve çalışmayı gerektirir ve eylem içinde gerçekleşir. 15-16 Haziran tarihinde işçi sınıfının ekonomik hedefler uğruna ayağa kalkmasında ve bu yürüyüşlerde hareketin siyasi nitelikleri de içinde taşımasında en birinci etken İstanbul Dev-Genç'in işçi sınıfı arasında gerek 15-16 Haziran olaylarında ve gerekse ondan önceki dönemde aktif bir çalışma göstermesidir İşçi sınıfı arasında bugüne kadar yürütülen çalışmaları ve bu konudaki eksikliklerimizi de ayrı bir yazıda detaylı olarak ele alacağız.

Dev-Genç'in kırsal alanlarındaki çalışmalarında görev alan devrimciler Merkez Yürütme Kurulunun isteği üzerine bu çalışmaları bir rapor halinde genel merkeze iletmişlerdir. Çalışmalardaki amatörlük eksiklik raporlarda da kendini göstermiştir. Önce bu raporlara dayanarak yapılan çalışmaların bir özetini vereceğiz, Arkadan da bu çalışmaların eksik ve yanlış yönlerini açıklayacak ve bundan böyle bu çalışmalarda hangi yöntemin izlenmesi gerektiği konusunda görüşlerimizi belirteceğiz

Çalışma raporlarının sonuçlarını il ve ilçe isimlerine göre sıraladık. Elimizdeki raporların niteliği bunları bölgelere göre sınıflandırmamızı engellemektedir.

I. DEV-GENÇ'İN YAZ AYLARINDA ANADOLU'DA YÜRÜTTÜĞÜ DEVRİMCİ MÜCALE

KARS :

Ankara'dan 4, İstanbul'dan 3, ve Erzurum'dan 1 kişiden oluşan ve toplam 8 kişilik Dev-Genç ekibi 9-25 Haziran tarihleri arasında Kars köylerinde çalışmalarda bulunmuşlardır. 16 gün süren çalışmadan sonra hazırlanan rapordan çıkan sonuç şudur: Kars'da köylünün temel üretimi hayvan ve hayvan ürünleridir. Bunların yanısıra köylü kendisi için buğday ve arpa üretiminde bulunur. Yanlız Iğdır ilçesinde pamuk, meyva ve sebze de yetiştirilmektedir. Toprak genellikle (Iğdır ovası hariç) çayır ve meralardan ibarettir. Arazinin büyük bir kısmı ağalar tarafından kapatılmıştır. Geriye kalan arazinin bir kısmı köy adına tapulu bir kısmı da şahıslar adına tapuludur. Köyler arasındaki toprak dağılımına köylerin etnik ve din durumları da etki yapmaktadır.

Nakti sermaye süt ve hayvan tefecilerinin ellerinde birikmiştir. Bu sermayenin hemen hemen tümü köylünün ürününün üretim mevsiminden önce kapatılmasında kullanılmaktadır. Geri kalan sermaye ise gayri menkullere yatırılmaktadır. Ayrıca mandıracıların ve ağaların elinde hayvan sürüleri de vardır. Üretim için verilen kredilerin yetersizliği ve kontroldan yoksun oluşu nedeniyle bunların hemen hemen tümü tüketimde kullanılmaktadır. Kredilerin üretimde bir artış sağlamaması ve ileri teknolojinin yokluğu köylünün kredi borçlarını ödeyememesine yolaçmaktadır.

Bu genel durumun yanısıra yeryer meydana gelen kuraklıklar iktisadi bunalımı daha da arttırmaktadır.

Saf proleter unsurlar yok denecek kadar azdır. Ancak, süt fabrikasında çalışan ve köylülükle ilişki-

124

Eylemleri ve Birlikleri

leri olan köylülerin yanısıra elsanatlarında çalışan yarı-proleter unsurlar vardır. Tarımda ise yarıcılık, ortakçılık, marabacılık ve ırgatlık mevcuttur. Ancak bunların kesin bir rakamını söylemek çok güçtür. Yanlız şunu hemen belirtmek gerekir ki, bütün köylüler dolaylı veya dolaysız olarak ağalara hizmet etmektedir.

Gizli işsizlik, mevsimlik işsizlik ve potansiyel çok fazladır. Bu yüzden de yurt içi ve yurt dışı göçler hızlıdır.

Kars'da genellikle ilkel tarım araçları kullanılmakta olup yer yer traktör pulluk gibi teknik üretim araçları mevcuttur.

Kars'da polis, jandarma ve özellikle MİT'in baskısı son derece fazla. Dev-Genç ekibinin Kars köylerini taramasından sonra polisler de köyleri gezmiş ve karşı-devrimci propaganda yamışlardır. MİT kurmuş olduğu teşkilatla Kars'ı kontrol altında tutma çabasındadır. Sürekli propaganda ve ajitasyonla egemen güçlerin halk üzerindeki kontrolu büyük ölçüde kaldırılabilir.

Etnik meseleye gelince, burada Kürt ve Türk halkı yanyana yaşamaktadır. Ancak bu iki halkın biribirlerine yaklaşmaları ve kaynaşmalrı mümkün olmamıştır. Kürt şövenizmi son Irak olaylarından sonra biraz daha olgunlaşmaya doğru gitmektedir. Ancak, bu köylüler arasında değil de, Kürt ağaları ve kürt aydınları arasında itibar görmektedir.

Kars köylülerinin büyük bir çoğunluğu gençlik hareketlerine yakınlık duyuyor. Kars'da gerçekten büyük bir devrimci potansiyel var. Hemen hemen bütün köyler iktidara karşı. Kars bundan böyle devrimci çalışma ve mücadelenin yoğunlaştırılması gereken bölgelerden birisi.

125

→

Bölgenin bu genel durumunu koyduktan sonra Kars'daki çelişkileri şöyle özetleyebiliriz.

1) Süt fiyatlarının maliyetinden çok düşük olması. Bu yıl 150-200 kuruş arasında olması gereken fiyatlar 55-110 kuruş arasındadır.

2) Kombinanın ve hayvan tüccarlarının canlı hayvan fiyatlarını yine maliyetin altında tutmaları. Bu yıl 500-600 lira arasında olması gereken hayvan fiyatları 125-400 lira arasındadır.

3) Ağaların ve tüccarların hayvan ve hayvan mamullerini mevsiminden önce çok ucuza kapatmaları.

4) Bilinen kredi yolsuzlukları.

5) Çayır ve meraların yetersizliği ve buna karşı hiç bir tedbirin alınmayışı.

6) Yol, su, okul ve sulama tesislerinin yetersizliği veya yokluğu.

7) Mezhep ve ırk ayırımı.

Kısacası, sonuç olarak Kars'da genellikle topraksız köylüler çoğunlukta. Dev-Genç ekibi 20 güne yakın çalışması boyunca yüze yakın köy gezmiş ve bu gerçeği açıkça görmüştür. Süt ve hayvan tefecileri ile ağaların sömürüsü köylüleri son derece yoksullaştırmıştır. Köylülerin tümü kuraklıktan, işsizlikten, borçlu oluşlarından ve kredisizlikten şikayetçi.

Köylülerle kurulan bu ilişkiler sonradan geliştirilmemiş ve yazılan bir raporla Kars çalışması sona erdirilmiştir. Bu ekip Haziran ayında çalışmasını sürdürmüş ve Kars'da esas açlığın ve kuraklığın sonbaharda olduğunu öğrenerek raporda bunu belirtmiştir. Ama daha sonra burada hiçbir çalışma ve miting yapılmamıştır.

Kars ekibi tarafından hazırlanan raporun en ilginç yönü de çalışmaya katılanların herbirinin gerek köyülerle ilişkilerde ve gerekse genel davranışları ile ilgili olarak yazılı bir eleştirinin de yapılmış olmasıdır. Bundan böyle Kars'da girişilecek olan devrimci çalışmalarda yukarıda yazılanlar bir ön bilgi olarak değerlendirilebilir.

ÇORUM - AMASYA - TOKAT :

Bu bölgedeki ön çalışmalar da bir ekip tarafından yapılmıştır. Ekip bu bölgede 20 günlük bir çalışma yapmış, bölgede haşhaşla ilgili 14.000 bildirinin köylülere dağıtılmasını sağlamış ve Çorum'da da bir haşhaş mitingi düzenlemiştir.

Çorum'da haşhaş ekimi merkez, Osmancık, İskilip, Mecitözü, Ortaköy, ilçelerinde yapılmaktadır. Alınan bilgiye göre haşhaş ekimi yapılmadan önce ekim bölgesi tespit edilmektedir. Ne kadar afyon sakızı çıkacağı kurulan heyet tarafından tespit edilmekte ve bu miktarı üretici vermek zorundadır. Devlet tarafından afyon sakızı üç kategoriye ayrılmakta C grubu 80, B grubu 90 ve A grubu 100 lira üzerinden alınmaktadır. Buna karşılık kaçakçılar işe afyon sakızının kilosunu 250 ile 500 lira arasında almaktadır. Bu durum bölgede kaçakçılığın gelişmesine de yol açmaktadır. Haşhaş bitkisi tümüyle işe yaramaktadır. Afyon sakızı ilâç sanayiinde ve morfin yapımında kullanılmaktadır. Yaprağı yine para etmekte ve D.D.T. yapımında kullanılmaktadır. Tohumu da satılmakta ve yenilmektedir. Sapı da yakacak olarak kullanılmaktadır. Görülüyor ki, haşhaş tümüyle para eden bir bitkidir.

Çorum'da 39 köyde 1410 üretici bulunmaktadır. Bunların 1204 dekar araziden komisyon tahminine göre 575 kilo afyon sakızı almaları gerekir. Ekicilerin büyük bir kısmının toprağı ve traktörü vardır. Bir kısmının ise, sadece traktörü vardır, toprak kiralayıp üretim yapmaktadır.

Çorum'da haşhaş mitingi çok başarılı olmuş, mitingi sabote etmek istiyengericiler ezilmiştir.

Amasya : Amasya'da Merkez, Merzifon, Gümüşhacıköy, Göynücek ilçelerinde haşhaş ekimi yapılmaktadır. Taşova ve Suluova ilçelerinde önemsiz denecek kadar azdır.

Merkezde karşı-devrim örgütsüz durumdadır. Sadece Komünizmle mücadele derneği vardır, militanı yoktur, yaptığı iş bildiri yayınlamaktır.

Amasya'da haşhaşla ilgili olarak Dev-Genç'in hazırladığı bildirinin dağıtımında TÖS'lü militanlar büyük ölçüde yardımcı olmuşlar ve Dev-Genç ekibiyle birlikte köyleri dolaşmışlardır.

Taşova İlçesi : Taşova'da haşhaş ekimi sadece dört köyde az miktarda yapılmaktadır. Taşova köyleri köy eylemleri için en uygun bölgelerden biridir. Taşova'da şimdiye kadar hiç miting yapılmamıştır. *Burada TİP AP ve CHP'den sonra gelmektedir.*

Merzifon İlçesi : Merzifon Türkiye'de en çok haşhaş ekilen yerdir. Bu yüzden hükümetin haşhaş ekimi konusundaki kararını protesto etmek için köylüler hazır durumdaydı. Köy kahvelerinde tartışılan tek konu, haşhaş ekiminin yasaklanması idi. En koyu gericiler bile, iktidarın Amerika'nın işbirlikçisi olduğunu inkar edemiyordu. Merzifon'da düzenlenen mitinge köylerden gelen birçok köylü katılarak iktidarın haşhaş ekimini yasaklamasını şiddetle protesto ettiler.

Tokat : Tokat merkezle haşhaş ekimi yasaklanmıştı. Turhal'ın bir kısmında ve Zile'nin tamamında ekim yapılmaktadır ve buralarda da bu yıl yasaklanacaktır. Zile'nin tek geçim kaynağı haşhaştır. Tokat'da siyasi polisle birlikte çalışan bir narkotik şube kurulmuştur. Bu şube Çorum, Amasya ve Tokat illerini kontrol etmektedir. Şubenin bütün köylerde ajanı vardır. Tokat'da karşı-devrimciler örgütlü bir durumdadır.

SONUÇ :

Dev-Genç'in 14.000 adet bastırdığı haşhaş bildirisi Çorum, Amasya, Tokat, Merzifon, Gümüşhacıköy, Suluoava, Tokat, Niksar, Turhal, Zile, Ortaköy, ve Osmancığa bağlı köylerde dağıtılmıştır. Bildirinin köylere ulaştırılması şu şekilde sağlanmıştır :

1) Vasıta tutularak köyler dolaşılmıştır.

2) Bu merkezlerdeki TÖS'e gelen öğretmenlere köylerde dağıtılmak üzere ekici sayısı oranında bildiri gönderilmiştir.

3) Bu merkezlere gelen haşhaş üreticilerine bu bildiriler verilerek köylerinde dağıtım yapmaları sağlanmıştır.

4) Bu bölgedeki militanlara bildiriler verilerek köylere gönderilmiştir.

Ayrıca dağıtıma haşhaş üreticileri de yardımcı olmuşlar ve militanların uğradıklraı köylerde üreti-

126

cilere daha fazla bildiri verilerek bunların çevre köylere ulaştırılması sağlanmıştır. Bütün bu çalışmaların sonucu olarak da Çorum ve Merzifon'da başarılı birer miting düzenlenmiştir.

MALATYA :

Amerikan emperyalizmi dünya uyuşturucu madde piyasasını ve ilâç hammaddelerini tekeline alma amacı ile, afyon elde eden geri bıraktırdığı ülkelerde haşhaş ekimini yasaklattırması yoksul haşhaş köylüsü tarafından tepki ile karşılandı. Haşhaş ekicisinin elinden ekmeğini alacak olan İşbirlikçi iktidarın haşhaş ekiminin yasaklanması için aldığı kararlara karşı Malatya'da da mücadele yürütüldü.

Malatya Dev-Genç tarafından haşhaş ekicisine öncülük yapılarak düzenlenen köy çalışmaları ve miting, yörenin başarılı devrimci çalışmalarından birisi oldu. Proleter devrimci Malatyalılar önce bütün proleter devrimci yöneticileri içinde toplayan bir komite kurdular. Bu komite yoluyla plânlı bir çalışmaya girdiler. Malatya köylerine gıdilerek önce 5 er kişilik köy komiteleri, birkaç merkezi köy seçilerek bölge komiteleri kuruldu. Köy ve bölge komiteleri birer toplantı düzenleyerek, mitingden önce haşhaş ekicisine ekonomik meselesini ve Amerikan emperyalistlerinin haşhaş ekimini yasaklatmasının diğer bütün meselelerimize nasıl bağlı olduğunu ve Amerikan Emperyalistlerinin halkımızı nasıl sömürdüklerini anlattılar. Kurulan bölge komiteleri aracılığıyla yüzlerce köy gezildi. Komiteler aracılığıyla bütün köylerde bildiri dağıtıldı, afişleme yapıldı. Binlerce köylü ailesini ilgilendiren haşhaş ekiminin yasaklanması kararı Malatya köylülerinde ve Malatya şehir küçük burjuvazisinde Amerika'ya ve iktidara karşı mücadele azmini geliştirdi.

Miting günü yaklaştıkça iktidarın provakasyonları, halkı ürkütme ve korkutma politikası arttı. Köylere kadar sızan Amerikancı ajanlar, mitingin yapılmaması ve yoksul köylünün mitinge katılması için çaba sarfettiler. Malatya yöresinde yapılan şimdiye kadarki çalışmaların en yoğunu ve en tutarlısı olan «haşhaş çalışması», mitinge umulandan az köylünün katılması ile sayıca başarılı olamadı. Bunda en büyük iki etken, köylünün uzak yerlerden ekonomik nedenlerle gelememesi ile karşı-devrimci propaganda oldu. Fakat miting, her köyden gelen köy temsilcilerinin anti-emperyalist konuşmaları ile nitelik bakımından oldukça güçlü idi.

ÇİVRİL (DENİZLİ) :

Yine Haşhaş sorunu ile ilgili olarak bir Dev-Genç ekibi Çivril'e giderek köylülerle ilişki kurdular. Bütün köylerde köylülerin gençlere söyledikleri tek bir şey vardı: «Biz haşhaş ekemezsek ölürüz.» Haşhaşın köyleriyle birlikte yılda Çivril'e getirdiği döviz 25 milyon civarında. Çivril ovası haşhaş ekimine elverişli olduğu için burada bütün köylüler haşhaş ekerler. Dev-Genç ekibi 15 günlük bir çalışmadan sonra 20 Ağustos'da Çivril'de bir haşhaş mitingi düzenledi. Çivril'deki Ziraat Odaları ve Ülkü Ocakları mitingi baltalamak istedilerse de başarılı olamadılar. Ve bunlar bazı köylerden de kovuldular. Miting günü sabah erken saatlerden itibaren köylüler miting meydanını doldurmaya başladılar. Gençlerin ön çalışma yaptığı ve mitinge katılan köyler şunlardır: Karayahşiler, Savran Sarılar, Kavakköy, Kızılören, Emircik, Balçıkhısar, Çıtak, Alanköy, Tuğlu, Karamanlı, Irgıllı, Sondulu, Süngüllü, Aşağı ve Yukarı Yakasamak, Kocayaka, İğdir, Koçak, Bedirler, Yamanlar, Sökmen, Şenköy, Haydan, Ömciköy, İnceköy, Miting askeri birliğin kordonu altında yapıldı. Saat 11.00 sıralarında Belediye önünde toplanan köylüler yürüyüşe başladılar. Miting alanı olan Bayram yerine gelindi. Çivril mitingi başarılı bir şekilde sona erdi.

GAZİANTEP :

Gaziantep'in temel ürünlerinden olan fıstık ve üzümün taban fiyatları konusunda 5 Ağustos günü bir miting ve yürüyüş yapıldı. Gaziantep ve çevresi fıstık ve üzüm üreticileriyle Dev-Genç Gaziantep teşkilatının birlikte düzenlediği miting ve yürüyüşe binlerce üretici katıldı.

Miting tarihinden bir ay önce Dev-Genç üyeleri, fıstık ve üzüm üreticileri arasında çalışmalara başladılar. 300,- dan fazla köyde fıstık ve üzümün taban fiyatlarının üretici lehine tespiti için neler yapılması gerektiği tartışıldı. Üreticiler arasında yoğun bir çalışma sürdürüldü. Yapılan köy çalışmaları sırasında Gaziantep Valisı, kaymakamlar, polis, jandarma köylülere baskı yapmışlardır. Susuzluktan kıvranan Antep köylerine o güne kadar ayak basmamış olan vali ve kaymakamlar ve onların adamları, üreticilerin direnişlerini engellemek için köyleri gezdiler.

Bütün baskı ve zorlamalara rağmen miting ve yürüyüş çalışmaları sürdürüldü. Miting günü, polis ve gericiler Antep'in giriş noktalarında tertibat alarak köylülere mitingde kanlı çatışmaların çıktığını söyleyerek bir kısmının mitinge katılmasını önlemişlerdir. 100'e yakın köylü şehir mezarlığında polis tarafından alıkondu. Buna rağmen miting meydanını binlerce üretici doldurdu.

Mitingde konuşan fıstık ve üzüm üreticileri alın teri dökerek ürettikleri ürün olan üzüm ve fıstığın tüccarlar, tefeciler ve aracılar tarafından yok pahasına satın alındığını, tüccarın adamlarının elinde bulunan kooperatifin üreticiye yardımcı olmadığını, devletin yaptığı alımlarla ve verdiği kredilerle tüccardan ve tefeciden yana çıktığını, üzüm ve fıstığın taban fiyatının istedikleri şekilde tespit edilmesini söylediler. Mitingden sonra istasyondan şehitler anıtına kadar büyük bir yürüyüş yapıldı. Şehitler anıtındaki saygı duruşundan sonra miting tertip komitesi üyeleri mitingin üzüm ve fıstık mitingi olduğunu, iktidara ve yetkililere fıstığın taban fiyatının 100 lira, yaş üzümün taban fiyatının 50 kuruş ve kuru üzümün taban fiyatının 200 kuruş olması için ilk ihtarı yaptıklarını, bundan sonra ürünlerini değer fiyatına satmak için yeni ve daha güçlü direnişlere geçeceklerini bildirdiler.

EŞME (UŞAK) :

Gün geçtikçe güçlenen demokratik köylü hareketleri karşısında ne yapacağını bilmez hale gelen iktidar devrimci gençlerin köylülerle olan ilişkisini de önlemeye çalışıyor.

→

127

Bir grup devrimci genç tütün sorununu yakından izlemek, sorunlara çözüm yolları bulmaya çalışmak ve tütün emekçilerini devrimci bir tütün ekicileri sendikası içinde birleştirmek için Eşme'ye gittiler. Eşme'de bir süre köylülerle ilişki kuran Dev-Genç'liler Güllü köyünde bir kahve toplantısı düzenlediler. Kahve toplantısı sırasında gençler kanunsuz olarak yakalanıp götürüldüler. İsnad edilen suç köy asayişini bozmak idi. Savcının beraat istemesine rağmen karşı-devrimcilerin baskısı ile tevkif kararı verildi. Amaç belirli bir süre için de olsa, devrimcilerin köyleri gezmesini önlemek ve onların köylülerle olan bağını koparak, kurulacak olan devrimci sendikayı baltalamaktı.

GÜLŞEHİR (NEVŞEHİR) :

Bir grup Dev-Genç'li Gülşehir köylerinde onbeş gün süren yoğun bir çalışmada bulundular. Gülşehir köylerini gezerek, köylülere neden üzüm fiyatlarının yıllardır düşük olduğunu anlattılar.

Gülşehir köylülerinin % 60'ı toprak sahibidir. Bir kısmı ise üzüm bağlarında ücretli olarak çalışıyor. Pazara giden ürün ise üzümdür. Bura köylüleri kendi tüketimleri için tahıl ve sebze üretiyorlar. Gençler Alkan, Civelek, Yeşilözü, Arafa, Dadağ, Alemli ve diğer köyleri gezdiler.

Onbeş gün süren bu köy çalışmasından sonra Gülşehir Üzüm üreticileri işbirlikçi iktidarı, son develüasyonu, üst üste binen zamları protesto etmek ve yıllardır aynı fiyata satılan eüzümlerinin gerçek değerini alabilmek için Dev-Genç'in önderliğinde güçlü bir miting yaptılar. Yapılan mitingde üzüme resmi taban fiyatı konulması, kuru üzümün taban fiyatının 250 kuruş, yaş üzümün taban fiyatının 100 kuruş olması, piyasanın geç açılması yüzünden tüccarın kucağına itilen üreticinin malına konacak bir resmi tarih ile ürünün tekel ve kooperatifler tarafından alınması istendi.

Kendilerine komando adını veren işbirlikçi iktidarın milis kuvvetleri de mitingden bir gece önce köyleri dolaşarak köylüye mitinge katılmamalarını öğütlediler. Pek çok köyden kovuldular. Gülşehir'de birşey yapamayacaklarını anlayan karşı-devrimciler mitinge önderlik eden Dev-Genç üyelerini takip ederek Nevşehir'de saldırıya geçtiler. Yedi devrimciye karşı yapılan alçakça saldırı komando birliğinin zamanında müdahelesi ile önlendi.

ANAMUR :

Bu bölgede köy çalışmalarına gidilmeden önce bir ön çalışma yapıldı.

Mahalli devrimci unsurlar geniş olmakla birlikte şu zaafları da içinde taşıyordu. Örgütsüzlük, dağınıklık ve birbirinden kopukluk. Proleter devrimci hareketimizin ilkelerini ve köylülük meselesinin önemini yeterince kavrayabilmiş değildi. Yine de ön toplantılar düzenliyerek köy çalışmalarının gerekliliği anlatıldı. Ve köy çalışmaları mahalli devrimci unsurlarla yürütüldü. T.Ö.S. ile ilişki kurularak bu örgütün ileri unsurları ile dayanışma sağlandı. Köylerin taranmasında ve köylerle ilişki kurulmasında devrimci köy öğretmenlerini katkısı büyüktü. Çalışmalar baştan sona T.Ö.S. -Devrimci gençlik dayanışması ile yürütüldü.

Köylerin somut durumunun tahlili açısından ön çalışma yapmanın gereği açıktı. Bu ön çalışma sonunda şu sonuç ortaya çıktı. Köyler yapıları açısından iki grupta toplanıyordu.

1) Orman köyleri : Genellikle topraksız köylüler çoğunluktaydı. Kimisi orman işçiliği de yapıyordu. Genellikle hayvancılıkla uğraşmaktaydılar. Köyler çok dağınık ve birbirinden uzaktı.

2) Sahil Köyleri : Yoksul ve orta köylü çoğunluğu teşkil ediyordu. Yaygın ürün fıstıktı. Fıstık üreticisi fiyatların düşüklüğünden, tefecilikten, kredisizlikten şikayetçiydi.

Köyler birbirine yakın ve ilişki halindeydi. Bölgedeki fıstık kooperatifi tüccar ve zengin çiftçilerin elindeydi. Ve köylü bu kooperatiften memnun değildi. Somut çelişki tefeci tüccarlarla küçük üreticiler arasında şekilleniyordu.

Mevsimin özellikleri, eldeki kadrolar, çalışma imkanları, hareket koyma ve örgütlendirme kolaylıkları açısından çalışmaların ilk kez ikinci gurup köylerde sürdürülmesi tercih edildi. Mahalli kadrolarla yapılan toplantılarda köylü birliğinin kurulması kararlaştırıldı. Ve devrimci köylerinde katılmasıyla genişleyen bir kadroyla köy çalışmaları başlatıldı. Her köyde devrimci kölüyler ve köy öğretmeni aracıyla bir ön çalışma daha yapılıyor ve köyün ortamı hazırlanmaya gayret ediliyordu. Böylece başlatılan çalışmalar köy toplantılarıyla sürdürüldü. Toplantılarda somut çelişkiler ortaya konuldu. Somut çelişkilerden hareketle siyasi propoganda yapılmaya başlandı.

Köylerde köylü birliği örgütlenmesi için yapılan konuşmalar önemli bir yer tutuyordu. Köylü Birliği kuruluşu ve ilerde yürütülecek mücadeleyi köylüler itirazsız kabul ediyorlar ve aralarında temsilci seçiliyordu. Köy temsilcilerinin devrimcilerle birlikte diğer köylere gidişi olumlu sonuç verdi. Yirmialtı gün süren geziler sonunda köylerden seçilen temsilciler toplanarak Anamur köylü Birliğini kurdular. Yönetime köylerin ileri ve devrimci unsurları seçildi. Anamur Köylü Birliği ilk olarak pahalılığı ve fıstık fiyatlarının düşüklüğünü protesto mitingi düzenledi. Miting ve yürüyüş çalışmaların bu kez devrimci gençler, öğretmenler ve köylüler birlikte yürüttüler. 12 eylülde yapılan yürüyüş ve mitinge 7 bin köylü katıldı. Miting alanını dolduran köylüler pahalılığı protesto ediyor fıstığa zam ve kredi talep ediyorlardı.

II. KÖY EYLEMLERİNİN ELEŞTİRİŞİ VE BUNDAN SONRAKİ ÇALIŞMALAR ÜZERİNE :

Dev-Genç'in bu yaz yürütmüş olduğu köy eylemlerine ilişkin raporlardan elimize geçmiş olanları özetlemeye çalıştık. Elbette ki, bunların hazırlanmasında da bir çok eksiklikler vardır. Bazılarında o bölgenin üretim ilişkilerinin tahlilinden çok, yapılan mitinglerin hikayesi anlatılmakta, bazılarında ise sadece o bölgenin sosyo-ekonomik durumunu anlatılmakta, yürütülen çalışmanın niteliğinden hiç söz edilmemektedir. Yukarıdaki çeşitli bölgelerle ilgili çalışmalar incelendiğinde bu gerçek açıkça görülecektir. Biz, bu raporların önemli saydığımız bölümlerin seçerek bir değerlendirme yapmaya çalıştık. Bunu yapmakta ki amacımız, yalnızca bir haber yazma olarak değerlendirilemez. Belki raporların niteliği amaç bu olmasa da bu izlenimi verebilir. Bizim esas üzerinde durmak istediğimiz önemli mesele bu çalışmalardaki eksiklik ve yanlışların neler olduğu ve önümüzdeki dönemde aynı eksiklik ve yanlışlıkları yapmamak için nasıl bir yol izlemek gerektiğidir.

Birinci ve belkide en temel eksiklik şudur : Bir bölgede yapılan çalışmanın sonunda ortaya konan miting ile o bölgedeki eylemin uzun bir süre ve belki de tamamen sona erdiği bir gerçektir. Herhangi bir bölgeye giden bir ekip o bölgede köyleri tarayarak propoğanda ve ajitasyon yapmakta ve eğer gereken potansiyel varsa bu çalışma miting yapılarak olgunlaştırılmaktadır. Köylü çalışmasını mıtıngle sonuçlandırmak nihai bir hedef olarak görülmektedir. Bu ise o bölgedeki çalışmanın sonuna dek sürdürülmesini engellemektedir. O bölgede çalışmanın yoğunlaştırılması ve gerçekten bu devrimci çabanın elle tutulur sonuçlarının alınması için o biriken potansiyel miting sonunda sönmeye terkedilmemelidir. Elbetteki bu günkü dağınıklık ve örgütsüzlük ortamında bu görevin gerçekleştirilmesi kolay değil ama buna rağmen önümüzdeki dönemlerde bir bölgedeki gerçek devrimci eylemin mitingle sona ermesi değil başlaması alışkanlığını kazanmalıyız.

İkinci eksiklikse aslında birinciye bağlı olan bir eksiklik sayılabilir. Bu da şudur : Çalışmanın yürütüldüğü bölgede miting yapılıp yapılamayacağı meselesinin herzaman doğru olarak değerlendirilmemesidir. Kimi zaman miting potansiyelinin gerçekten varolduğu bir yerde ortam iyi değerlendirilememekte ve burada yalnızca bir süre devam eden köy çalışması ile yetinilmektedir. Kimi zaman da, çalışmanın yürütüldüğü bölgede gerekli potansiyel sağlanamamasına rağmen buradaki çalışma zorlama bir mitingle sonuçlandırılmaktadır. Bu yüzden bölgedeki üretim ilişkilerinin, devrimci potansiyelin ve ortamın mutlaka doğru olarak değerlendirilmesi şarttır.

Üçünü eksiklik şudur : Bir bölgede çalışma yürüten ekibin o çalışma sonucunda dağılmasıdır. Aynı bölgede 15 - 20 gün birlikte çaba harcayan bir grubun o bölge hakkında ortak deneyleri, ortak ilişkileri ve ortak mücadeleleri vardır. Bu yüzden aynı bölgede bir süre sonra yürütülecek çalışmada aynı ekibin veya en azından bir önceki çalışmada görev bir iki kişinin yine görev alması bizce son derece yararlıdır.

Şimdiye kadar yürütülen köy eylemlerindeki en büyük eksiklik yukarıda sözünü ettiğimiz, birbirinden ayrı gibi görünen fakat aslında bir bütün olan eksikliklerdir. Bunların dışında önemli sayılabilecek başka yanlış ve eksik yönler bulunabilir. Örneğin çalışmaya katılan ekiplerin niteliği, köylüyle ilişkiler, kadro içindeki sürtüşmeler, ekiplerin teorik düzeyi v.s. Ama eleştiri alanını bu denli genişletmek anlamsızdır. Çünkü hareketimizin genel durumu ortadadır. Bu yüzden de eleştirilerimizde gerçekçi olmak zorundayız. Yapacağımız şey, şimdiye kadar gördüğümüz eksiklik ve yanlışları doğru değerlendirerek bundan böyle bu konudaki çalışmalarımızı daha sistematik bir biçime sokmak yönünde çaba harcamaktır.

Türkiye'de köylü kitlesinin güçlü bir ekonomik mücadelesi var. Bu ekonomik, demokratik nitelikteki hareketi siyasi bir niteliğe dönüştürmek bütün proleter devrimcilerinin en önemli görevlerinden birisidir. Yoksul köylülük, en fazla sömürülen ve Türkiye nüfusunun yarısına yakın bir kesimine içine alan bir kitle olarak mutlaka örgütlendirilmelidir. Ama bugünkü aşamada köylülüğün demokratik mücadelesini gerçek bir siyasi niteliğe kavuşturacak ve yoksul köylülüğü örgütlendirecek bir siyasi örgüt yoktur. Gerçi sosyalist bir örgütün varlığında bile yoksul köylülüğün büyük bir kesimi yine siyasi örgütün yan destekleri niteliğinde olacak olan köylü birlikleri veya devrimci köylü sendikaları içinde örgütlenecektir.

Bugün köylülüğün demokratik mücadelesi genellikle köylü mitingleri şeklinde tezahür etmektedir. Bu böyle olduğu için mitinglerin bir üst düzeyine atlamak, köylülüğü mesleki örgütleri içinde örgütlendirmek daha yeni gündemimize girmiştir.

Köylü yığınları arasında onların demokratik mücadelelerini desteklemek için şu anda karşı karşıya bulunduğumuz görevler şöyle sıralanabilir : köylü yığınları arasında ekiplerin ön çalışmaları, gerektiği yerlerde mitingler ve köylü birlikleri veya devrimci köylü sendikaları. Bu çalışmalar bir bütündür ve herbiri bu bütünün unsurlarıdır. Tekbaşına hiçbirisi amaç olamaz.

Evet köylerde ön çalışmayı yürütecek olan ekipten işe başlayalım. Elbette ki, bu çalışmayı sürdürecek olan ekibin ideolojik düzeyinin iyi olması gerekir. Ama bunu ancak bir süreç içinde gerçekleştirmek mümkündür. Bu yüzden bu aşamada ancak her ekipte teorik ve pratik (köy çalışmasında deneyi olan) düzeyi iyi olan bir veya iki kişinin olması söz konusu olabilir. En azından bunu mutlaka gerçekleştirmek gerekir. Millî Demokratik Devrim nedir? Kimler tarafından, hangi sosyal sınıfların ittifakıyla gerçekleştirilir? Kimlere karşı hangi amaçla yapılır? Toprak Reformu ve Kollektivizasyon nedir? Genel olarak ekibin bu sorulara cevap vermesi gerekmektedir. Bu konuda ciddi bir teorik çalışmaya girmenin zamanı çoktan gelmiştir. Federasyonun özellikle bu konuda merkezi ve özel bir seminer düzenlemesi şarttır. Bunun yanında il ve ilçelerdeki devrimcilerin köy ve köylü meselesi ile ilgili olarak şu kaynakları okumaları gerekmektedir :

1 — Köylü Meseleleri ve Sosyalizm - Lenin - Payel Yayınevi.

2 — Toprak Meseleleri - Lenin - Sol Yayınları.

3 — Ekonomi Politik - Nikitin - Sol Yayınları

4 — Leninizmin İlkeleri - Stalin - Sol Yayınları

5 — Sosyalist Ekonominin Meseleleri - Stalin - Sol Yayınları.

6— İşçi-Köylü İttifakı - Lenin - Sol Yayınları.

7 — Doğu Anadolunun Düzeni - İsmail Beşikçi - E. Yayınları.

8 — Türkiye'de Azgelişmiş Kapitalizm ve Köylere Girişi - Bahattin Akşit - O.D.T.Ü. Öğrenci Birliği Yayınları.

9 — Türkiye Tarımında Hakim Üretim İlişkisi Üzerinde - Muzaffer Erdost - Aydınlık Sosyalist Dergi - Sayı 13.

10 — Yeni Oportünizmin Eleştirisi - Muzaffer Erdost - Aydınlık Sosyalist Dergi - Sayı 19.

11 — Milli Demokratik Devrim ve Köylü Meselesi - Ahmet Kardam - Aydınlık Sosyalist Dergi - Sayı 24.

İl ve ilçelerdeki devrimciler bu kitapları ve yazıları okumalı, zorluklarla karşılaşıldığı zaman merkezdeki örgütlere veya yayın organlarına başvurmalıdır.

Bu konuda gereken nitelikleri kazanan ekip veya ekipte en az bir veya iki kişinin katılmasından sonra köy ekibi kurulur. Ekip üyeleri arasındaki devrimci dayanışmayı sağlamak ve dışarıya karşı olan ilişkilerde birlik ve beraberliği gerçekleştirmek için bazı ana disiplin ilkeleri Dev - Genç yöneticileri tarafından saptanmalıdır. Böylelikle üyelerin birbirlerinden habersiz davranmaları önlenmiş olacak, karşı -devrimcilere karşı mücadele hep birlikte yürütülecek, dirliği bozan davranışlar önlenmiş olacaktır. Ekip üyeleri arasında bir yönetim anlayışı hâkim olmalı, gerekirse üyelerin arasından bir sorumlu seçilmeli, bu sorumlu çevresinde karar alınarak, köye kimlerin gideceği, ne zaman gidileceği hangi sınırlar içinde konuşulacağı disiplin altına alınmalıdır. Ekip arasındaki sürtüşmeler ve kişisel ayrılıklar mutlaka ortadan kaldırılmalıdır.

Sömürü oranı nerede daha fazla ise, çelişki nerede daha daha kesin bulunuyor ve köylüler nerede sömürüye karşı gelebilme durumunda ise öncelikle çalışmaya orandan başlamalıdır. Ayrıca uyanık köyler eylem bölgesinin seçiminde de önemli birer etken sayılabilir.

Eylem alanında yapılacak çalışmalar, o bölgedeki gerçeğin tahlili ve tespiti ile başlar. Önce köylerdeki sömürme ilişkileri ve derecesi, bölgedeki devrimci potansiyelin ve ortamın tespit edilmesi gerekir. Bunun için bir bölgeye giden ekibe aşağıdaki soruları ihtiva eden anketler verilmeli ve gidilen köylerde bu soruların cevapları alınmalıdır. Bu cevaplara göre, Dev-Genç tarafından kurulacak bir komite köy ekibiyle birlikte sonradan bu anketleri değerlendirerek o bölge ve çalışmalar hakkında birlikte rapor hazırlamalıdır. Ancak böylece köy raporları yararlı olabilir.

Aşağıdaki sorular hem merkez tarafından teksir edilip anket olarak hazırlanabilir ve hem de Anadolu'daki devrimcilerin günlük çalışmalarında kullanılabilir.

I. İl, İlçe, Köy adı; köyün hane ve nüfus sayısı.
II. Köylünün geçiminde ana rolü oynayan ürünler.
III. Toprak mülkiyeti.

1) Topraksız köylü ailelerinin sayısı. Toprak sahibi çiftçi ailelerinin sahip oldukları arazi büyüklüklerine göre dağılımı (Örneğin : 1 - 50 dönüm : 1-8 aile gibi).

2) En büyük toprak sahibi ailenin (veya ailelerin) kaç dönüm toprağı var?

3) Büyük toprak mülkiyeti tapulumudur? Köylüyle davalımıdır?

4) Büyük toprak mülkiyetinin kaynağı nedir? Miras mi? Satın mı aldı? Hazine arazisine el mi koydu?

5) Bugünkü büyük toprak sahibinin atalarının durumu neydi?

IV. İŞLETME BİÇİMLERİ :

1) Köyde kaç traktör, kaç biçer döver, kaç su pompası var?

2) Ortakçılık var mı (masrafların ve ürünün toprak sahibiyle ortakçı arasında paylaşılması hali) Kaç ortakçı ailesi var?

3) Toprağını ortağa veren aileler daha ziyade hangi grup köylülerdendir? Köyde oturmayıp kente göçmüş aileler mi? Toprağını işletmekten işlemekten aciz yoksul ve küçük toprak sahipleri mi? Büyük toprak sahipleri mi? Köyün ağası mı?

4) Ortakçı aileler hangi grup köylülerdendir? Topraksız köylü aileleri mi Sahibi olduğu toprağı ortakçılıkla genişleten küçük - orta mülk sahipleri mi? Büyük toprak sahipleri mi?

5) Büyük toprak sahibi arazisini ortağa veriyorsa kendisi ile ortakçı aileler arasında şahsi bağlılık, tabiyet, nüfuz ilişkileri var mı? Nasıl?

6) Ortakçılık şartları, yani ürünün ve masrafları ortakçı ile toprak sahibi arasında yaplaşılma tarzı nasıldır?

7) Son 20 yılda ortakçılık şartları (paylaşma oranları) aynı mı kaldı? Ortakçının lehine mi, aleyhine mi değişti?

8) Kiracılık var mı? (önceden tespit edilen ve ürün miktarına tabi olmayan para veya ürün şeklinde kira)

9) Topraklarını kiraya veren hangi grup köylülerdendir?

10) Toprak kiralayanlar hangi grup köylülerdendir?

11) Kiracılık şartları (toprak kirası) nasıldır?

12) Ücretli işçilik var mı? Ne kadar?

13) Ücretli işçilik yapanlar kimlerdir? (Dışarıdan gelen ırgatlar, köyün topraksız aileleri, küçük toprak sahipleri)

14) Ücretli işçi kullananlar kimlerdir?

15) Devamlı, yıl boyunca devam eden ücretli işçilik var mı? Kaç kişidir? Ücretleri ve çalışma şartları nasıldır?

16) Mevsimlik, geçici toprak işçilerinin ücretleri, çalışma şartları?

17) Köy halkı mahalli bir aşiret reisi, bey, şeyh gibi unsurlara karşı hediye, nakdi veya ürün şeklinde vergi, angarya çalışma gibi yükümlülük yaşıyor mu? Taşıyorsa bu sömürücü unsurların kimliği, geçmişi, mülkiyet veya tarikat ilişkileri v.s. hakkında neler biliniyor?

V. TEFECİLİK :

1) Tefecilik var mı? Kimler tarafından tefecilik yapılıyor? (Köydeki büyük toprak sahibi, kasaba, tüccarı, köylünün ürününü normal olarak satın alan tüccar.)

2) Bir yıl içinde köyde kaç aile tefeciden borçlanmaya mecbur kaldı? Hangi grup aileler?

3) Tefeci faizleri ne kadardır? Nasıl tahsil edilir?

4) Tefeciye borçlanırken arazi ipotek ediliyor mu? Son yıllarda bu yüzden toprağını yitiren köylü aileleri olmuşmudur? Bu topraklar kimin eline geçmiştir?

5) Banka kredilerinden yararlananlar hangi grup köylülerdir?

VI. TÜCCAR-KÖYLÜ İLİŞKİLERİ :

1) Köylü ürününün ne kadarını (Ortalama oranlar olarak) satıyor?

2) Köylü ürününü kime satıyor? Devlet alım kurumları, tüccar, ihracatçı firma? Hangi oranlarda? Ürünü alan tüccar kimdir? Satış köyde mi, belli merkezlerde mi yapılıyor? Köy dışında yapılıyorsa, ürünü bu merkezlere taşıma imkanları bütün köylü aileleri için mevcutmudur?

3) Mahsul idrak edilmeden önce (ağaç üzerinde veya tarlada iken) avans karşılığı satılıyor mu? Bu halde ürüne ödenen fiat mevsiminde teşekkül eden fiyattan ne kadar farklı oluyor?

4) Sattığı ürün için köylünün eline geçen fiyat (En son rakamlar)

VI. KÖYÜN NİTELİĞİ :

1) Köy hangi partilere oy vermektedir?

2) Köydeki sınıflaşma parti tercihlerinde yansıyor mu?

3) Köydeki büyük toprak sahiplerinin, köylüyle iktisadi ilişkisi olan tüccarın tuttuğu partiler? Bunların parti tercihlerinde son yıllarda bir değişiklik meydana geldi mi?

4) Köyün hayatına iktisaden hakim olanlar köy nüfusuna muhtar seçimlerde ve genel seçimlerde hakim olabiliyorlar mı?

5) Köylülerin nurculuk, ticanilik, süyeymancılık v.s. gibi gerici akımlara karşı tepkileri nedir?

6) Köye bugüne kadar devrimci herhangi bir yayın girmiş mi?

7) Köyde bugüne kadar hiç toprak hareketi oldu mu?

8) Köylü Birliği hakkında ne düşünüyorlar?

9) Köydeki devrimci veya sempatizanların adları.

10) Tarih ve Yazanların adları.

Yukarıdaki anket köylerde ön çalışma sırasında uygulanabilir. Hem o bölgedeki çalışmaların sürdürülmesinde ve hareket konmasında ve hem de daha sonra köy raporlarının hazırlanmasında son derece yararlı olacaktır. Yukarıda söylediğimiz gibi tek bir merkezi komite tarafından bu cevaplar değerlendirilip raporlar da ortaklaşa hazırlanmalıdır.

O bölgede yürütülen bir ön çalışmadan sonra ortam ve potansiyel müsaitse miting ve yürüyüş de yapılabilir. Şimdiye kadar ki pratikler de, köylülüğün güçlü ekonomik mücadelesinin kendini genellikle mitiglerle gösterdiğini doğrulamaktadır. Ama elbette ki bir proleter devrimcisi yalnızca bir mitingle yetinemez. O köylülüğün ekonomik, demokratik nitelikteki mücadelesine siyasi bir kimlik vermek için de uğraşır. Ama herşeyden önce önümüzdeki adamı, attığımız adımı iyi bir şekilde hesaplamalıyız. O da mitinglerin amaçlarının ne olduğunu, nerede ve nasıl bir çalışma ile yapılması gerektiğini iyi bil- →

mektir. Mitingin bizler için bir amaç değil araç olduğunu söyledik. Köylü mitinginde şu dört ilkeyi uygulamaya çalışmalıyız :

a) Miting ile köylülüğü mücadeleye sokmak ve onlara asgari bir mücadele alışkanlığı kazandırmak;

b) Bu ekonomik mücadele içinde onlara siyasi bilinç götürmek ve siyasi hedefler gösterebilmek;

c) Bu mücadle sırasında kişileri ve olayları iyi izleyip değerlendirerek bir kadro oluşturmaya çalışmak;

d) Ve bu kadroyu mitingten sonraki çalışma ile bir köylü birliği veya köylü sendikası içinde örgütlemek.

Köylü mitingini gerçekleştirmek için yukarıda belirttiğimiz ön çalışmayı gerçekleştirmek gerekir. Bu ön çalışmanın miting yapmayı amaçlayan yöndeki gelişmesi şöyle olabilir : belirli bir ön çalışmadan sonra köylüye meselesini somut bir şekilde koyan bildiriler ve afişler götürülür. Köylerin taranması sırasında her köyden öncüler saptanarak onlarla merkezde bir ön toplantı tertiplenir. Bu toplantıda sorular daha açık ve daha detaylı şekilde konur. Bu toplantıda köylülerle birlikte miting günü, saati, yeri ve konuşmacılar tespit edilir. Köylerin taranmasının üçüncü aşaması ise kısa çağrı bildirileriyle desteklenir. Bu aşamada köylülerin de bildiri dağıtma eylemine katılmaları için çaba harcanmalıdır. Mitingin bu psikolojik hazırlık döneminde propaganda ve ajitasyon görevi hakkıyla yapılmalı ve bölge devrimcilerin etkisi altına alınmalıdır.

Gerek anadoludaki devrimci kardeşlerimiz ve gerekse bu eylemlere katılacak olanlar için yararlı olacağını umuduğumuz bir pasaj ekliyoruz. Bu da mitingin gerçekleştirilmesi sırasında dikkat edilmesi gereken bazı önemsiz sayılabilecek ama aslında son derece önemli olan noktalardır.

Mitingin yapılacağı yerde ikamet eden (enaz 6 aydır) en az üç kişiden oluşan bir miting tertip komitesi kurulur. Komite üyelerinin kimlikleri, adresleri baba adları, meslekleri, doğum tarihleri ve doğum yerleri bir kağıda yazılır. Mitingin hangi saatte, nerede yapılacağını gösteren bildirim, bu kağıtla birlikte mitingin yapılacağı yerin en büyük mülki amirine, mitig saatinden en az 48 saat önce verilir.

Komiteden istifa olduğu takdirde, boş kalan tertip komitesi üyeliğini doldurmak için, yeni girecek kişinin kimliği, açık adres, baba adı v.s. noter vasıtasıyla en büyük mülkiye amirine bildirilmelidir.

Tertip komitesi üyelerinin imzasını taşıyan ve mitingi idare edecek — biri tertip komitesi üyesi — üç kişinin (miting idare heyeti) ismi yazılı belge, miting sırasında görevli memurlara gösterilmek üzere idare heyeti üyelerinin üzerinde hazır bulunmalıdır.

Mitingi duyuracak afiş, bildiri ve pankartların üzerinde tertip komitesi üyelerinden birinin imzası bulunmalıdır.

Miting meydanına yerleştirilecek mikrofon tesisatı, elektriğin kesilmesi tehlikesine karşı mümkün olduğu takdirde pilli tesisat veya akümlatörle çalıştırılmalıdır.

Mitingi mikrofon başında sonuna kadar idare etmek için bir kişi görevlendirilmeli, bu kişinin elinde konuşmacı listesi, mitingde söylenecek slogan, marş vb. metinler olmalıdır.

Mitingdeki konuşmacılar bir gün önceden tespit edilmeli, konuşmacıların neler söyleyeceği öğrenilmeli, konuşmacıya bir kere daha genel politikamız anlatılmalı konuşmacıya konuşacağı süre bildirilmeli, bu işler için bir kişi görevlendirilmelidir.

Miting süresince provokasyon ve saldırıya karşı belli sayıda bir grup gizli ve açık işaretler takarak görevlendirilmelidir.

Miting bittikten sonra veya miting yarıda kesildiği takdirde mikrofon tesisatını ve öteki malzemeleri toplamak için iki kişi görevlendirilmelidir.

Miting düzenleyecek örgütün yönetim kurulu veya komite, mitingden bir gün önce toplanmalı ve görev dağıtımı yapmalıdır. Mitingde görevli sayısı karışıklık doğuracak derecede çok olmamalıdır. Görevler emir şeklinde değil, herkesin isteğine ve kabiliyetine göre ve tartışılarak verilmelidir. Mitingden bir gün önce görevlilerle toplanılarak, mitingde hangi sloganların atılacağı ve mitinge bir saldırı yapıldığı takdirde ne şekilde davranılacağı tartışılmalıdır. Bu konuda alınan isitihbarattan çok, gericiliğin her yerde saldırgan olduğu gerçeğine önem verilmelidir. Mitingden sonra yapılacak işler, mitingin dağılması vb. komite tarafından tartışılarak karara bağlanmalı ve görevlilere bildirilmelidir.

Evet bir köylü mitinginde öncelikle dikkat edilmesi gereken noktalar bunlardır. Yalnız köylü mitingleri ve köy çalışmaları konusunda dikkat edilmesi gereken bir nokta var . O da şudur : köy çalışmalarına katılan bütün proleter devrimcileri köylülüğün demokratik mücadelesinin niteliklerini ve hedeflerini iyi tayin etmelidir. Köy çalışmaları sırasında dikkat edeceğimiz en önemli nokta hareketin özü ve uzun vadeli niteliğidir. Bu da köy çalışmaları sırasında ekonomist ve reformist eğilimlerin filizlenmesini önleyecektir. Elbette ki bu tür eğilimlerin ortaya çıkmaması için en büyük garanti bu bölümün başında da ifade etitiğimiz gibi ideolojik düzeyin yükseltilmesinden başka bir şey değildir.

Şehirlerde işbirlikçi patronlara karşı işçilerin bu dönemdeki mücadelelerinde örgütlenme biçimi olarak önemli bir yer tutan «işçi birlikleri» ve «işçi sendikaları» nın kırsal alanlardaki karşılığı ise «köylü birlikleri» ve «üretici sendikaları dır. Elbette bu örgütlenmeler proleteryanın, sınıf mücadelesinin, ideolojisinin kristalleştiği siyasi örgütünün sadece alt birimleri olabilir, bir üst örgütlenme düzeyine kadrolar yetiştirecek örgütlenmeler olabilir. Bu örgütlenmeler devrimci hareketin için geçici yeri olan, devrimci pratikten çıkan ve mutlaka üzerinde önemle durmamızı gerektiren örgütlenme biçimleridir. Kırsal alanlardaki devrimci mücadelenin devamlılığını sağlayacak olan, yoksul ve ezilen yığınlarla organik bağları büyük ölçüde kuracak olan, mahalli devrimci kadroların her zaman var olan karşı-devrimci güçler önünde sağlam durmasını sağlayacak olan çaba-

132

lara bağlı olarak gerçekleştirilebildiği ölçüde şehirlerdeki işçi hareketlerini koyacağı eylemlerle destekleyecek olan ve nihayet «daha üst düzeyde örgütlenmeler» e kadro yetiştirecek olan «köylü birlikleri», «üretici sendikaları» olacaktır.

Bu örgütlenme biçimlerinin gereğini kısaca belirttikten sonra, aralarındaki farkların ne olduğu ve nasıl kurulacaklarının da bilinmesi gerekir. Köy çalışmalarının sonucunu genel ilke olarak örgüte götürme amacımız mutlaka doğru olarak değerlendirilmelidir. Yani bu örgütlenmelere gidecek ve bu örgütlenmeleri sürdürecek devrimci potansiyelin olmadığı şartlarda, zorlama olan, ille bir iş yapmış gözükmek için kurulan tabela örgütlerinin hiç bir yararı olmadığı gibi, hareketi soyutlaması gibi oldukça önemli zararları da olabilir. O halde çözmek zorunda olduğumuz her meselede olduğu gibi burada da «somut şartların somut tahlilini» yapmak zorundayız. Bu tür örgütlenmelere gitmek için, örgütün kurulmak istendiği bölgenin ya da köyün sosyo - ekonomik yapısı üzerine, mahalli devrimci kadroların yapısı üzerine, genel olarak devrimci ve karşı devrimci güçlerin etkinlikleri üzerine v.b. sağlam verilere sahip olmalıyız. Bu verilerin doğru değerlendirilmesinden sonra kurmak ya da kurmamak için karar verebiliriz. Bu konuda olumlu bir örnek olarak «Karadeniz Tütün Üreticileri Sendikası (K.A.T.Ü.S.) verilebilir. Uzun süreli bir köy çalışması ile ve daha sonra yapılan mitingle ortaya çıkan devrimci kadrolar ve devrimci potansiyel bu örgüte kanalize edilmiştir. Halen tütün üreticileri içinde aktif olarak çalışan, onların taleplerini dile getiren ve onlara öncülük eden bir örgüt durumundadır.

Üretici sendikaları, üretimin büyük ölçüde ya da tamamen «tek ürün» e (tütün, çay, incir, üzüm, pamuk, v.b. gibi) bağlı olduğu yerlerde kurulabilir. Bu tür sınai ürünlerinin pazarlamasında, tüccarla ve tefecilerle olan ilişkide sendika üretici lehine de gereken mücadeleyi sürdürme olanağına sahiptir. Köylü Birlikleri ise, daha geniş kapsamlı ekonomik ve demokratik talepleri karşılamak üzere (örneğin toprak meselesi) genel olarak her bölgede kurulabilir. Yani köylü birliğinin kurulması için mutlaka tek ürün olması şart değildir ve özünde bu iki örgütlenme biçimi aynıdır.

Bu kitle örgütlerinin sınıf mücadelesini başarıya ulaştıracak örgütler olmadığını daha önce söyledik. Bu örgütlerin hangi amaçlarla kurulması gerektiği de kısa da olsa açıklandı. Bu yazıda da elbette ki eksiklikler vardır. Biz genel olarak önümüzdeki köy eylemlerinin niteliği üzerinde kısaca durmak istedik. Bu eylemlerde sonuç olarak köylü birliklerinin veya üretici sendikalarının kurulması gerektiğini savunduk. Bu örgütlerin siyasi niteliklerinin ve hedeflerinin daha kapsamlı olarak açıklamasını gelecek sayıda yapacağız.

İLERİ

BOLİVYA'DA ZAFER MİLLİ KURTULUŞ ORDUSUNUNDUR

Bolivya, Türkiye den bir buçuk kere daha büyük bir alana yayılmış ve 5 milyon kadar insanın yaşadığı bir ülkedir. Bu ülke 1825 yılında Peru dan ayrılarak, İspanyollara karşı bağımsızlık savaşına önderlik etmiş olan Bolivar'ın adını almıştır. Simon Bolivar bütün hayatını Güney Amerikanın İspanyol boyunduruğundan kurtarılmasına adamıştı. Onun önderliğinde kurtarılan bölgelerde birlik bir türlü sağlanamamış ve ortaya çıkan irili ufaklı devletler (Venezuela, Kolombia, Peru, Bolivya) gelişmekte olan ABD emperyalizmine yem olmuşlardır. Önceleri güney Amerika'yı Avrupa (özellikle İngiltere) ile sömürmek zorunda kalan ABD emperyalizmi daha sonraları «Amerika Amerikalılarındır» sloganiyla ve 20. yüzyıldaki dünya savaşlarından yararlanarak bütün kıtayı «serbest av alanı» haline getirmiştir.

Bolivya da yaşayan 5 milyon insanın üçte ikisini kızıl derililer meydana getirmektedir. Bu insanların daha İspanyol işgali yıllarında başlayan karanlık günleri zamanımıza kadar devam etmiştir. Büyük bir kısmı maden ocaklarında köle gibi çalıştırılan kızılderililer oy haklarını bile ancak 1952 yılında kazanabilmişlerdir. Bolivya maden bakımından çok zengin bir ülkedir. Gümüş madeni İspanyol işgali yıllarında bu bölgeye çok özel bir önem kazandırmıştı. Zamanla gümüşün yerini teneke madenleri almıştır. Bolivya Malaya'dan sonra teneke ihracında Dünya ikincisi geldiği halde teneke kutularını dahi ithal etmek zorundadır. Bu da ülkede sanayiin ne derece geri olduğunu göstermeye yeter. Ayrıca volfram, antimon, kurşun, çinko, bakır, altın ve bizmut madenleri de 5 milyonluk fakir halkın ülkesinden çıkarılabilmektedir. Buna karşılık Bolivya'da yakıt o kadar azdır ki, en soğuk bölgelerde dahi evler ısıtma olanaklarından yoksundur. Elektrik enerjisi elde etmeye uygun nehirlerden de hemen hiç yararlanılmamıştır. Tarım gayet geridir, öyle ki Bolivya yiyecek maddelerinin büyük bir kısmını ithal etmektedir. Dünyanın en iyi kalite Kokainini elde etmekte olan Bolivya, bu uyuşturucu maddenin ABD de gözden düşmesiyle de kanunsuz fakat önemli bir gelir kaynağından olmuştur. Hiç deniz kıyısı olmayan bu ülke Latin Amerika'nın en fakir halkının barındığı yerlerden biri olarak günümüze dek gelmiştir.

İşte böylesine bir ülkede 150 yılda tam 182 hükümet darbesi olmuştur. Darbecilerin bir türlü paylaşamadıkları iki şey vardır. Zengin teneke madenleri ve yarı - köle halinde çalıştırılan kızılderililer. Teneke ülkenin ihracatının % 80 ini teşkil etmekte ve 100 bin cıvarında işçi çalıştırılmaktadır. Son 40-50 yıldır aktif olarak ekonomik ve siyasi mücadeleye girişen işçiler yalnız silahla susturulmamaktadır. Nüfusun % 25 ini meydana getiren melezler yerlilere karşı ayrıcalıklı bir tabaka olarak tutulmakta, melezlerin beyazlarla iyi geçinmesi için elden gelen esirgenmemektedir. Böylece aslında düşmanları ortak olan insanlar birtakım suni ayırımlarla birbirlerine düşürülmekte ve bu yerlilerin vahşiliği şeklinde yorumlanmaktadır. Beri yandan tarımda çalışan halk bir kaç kişinin toprağına köle edilmekte, bazı uyduruk toprak reformlarıyle uyutulmaktadır.

Bolivya halkı devrimci mücadelelerinden yana oldukça zengin bir geçmişe sahiptir. Bir türlü kalıcı başarılar sağlayamayan bu mücadelelerin hiç te etkisiz olduğu söylenemez. Öyleki bu gün isminde «işçi», «devrimci», «sosyalist» kelimelerinden birinin bulunmadığı hemen hiç bir siyasi kuruluş yoktur. Sağcısından solcusuna kadar her parti devrimci ve sosyalist görünmeye çalışmaktadır. Son askeri darbede «sağcı» Miranda'ya karşı «solcu» Torres'in silahlı işçi-köylü-üniversite öğrencileri tarafından destek bulması da siyaset madrabazlarının neden böyle davranmak zorunda kaldığının en iyi göstergelerindendir.

Bütün bunlara rağmen anti-emperyalist cephenin örgütsel açıdan güçlü olduğu da söylenemez. Devrimci gözüken partilerin içinde oportünizmin hertürlüsüne rastlamak mümkündür (Dünyanın en güçlü Trockist partisi de Bolivyadadır). Komünist ismiyle ortaya çıkan bazı guruplar halkın mücadelesine yeterince omuz vermemiş, hatta zaman zaman köstek olmuşlardır Senelerdir anti-emperyalist hareketlerde başlıca güç olan küçük burjuva radikalleri ise, başardıkları bir yığın darbeyi sonuca ulaştıramamışlardır. Meseleyi salt «kalkınma» açısından alan anti-emperyalist cuntalar birbiri ardına devrilip gitmiştir. Bu güne kadar da, Che Guevera'nın örgütlemiş olduğu «Milli Kurtuluş Ordusu»ndan başka hiç bir örgüt emperyalizme kesin darbeyi ancak silahlı halk teşkilâtlarının vurabileceğini düşünememiş, düşünse de uygulamaya girmemiştir. İlerici subaylar bir yandan teneke madenlerini (tazminat ödeyerek) devletleştirirken diğer yandan başka alanlara yabancı sermayeyi sokmuşlardır. Son ilerici darbenin önderi Torres de ülkenin çıkarlarına uygun yabancı sermayeye

her türlü kolaylığı göstermeye hazır olduklarını söylemektedir.

Bütün bunları gözönüne alırsak, geçen aylarda iktidara geçen sol cuntanın da ömrünün pek uzun olmayacağını söyleyebiliriz. Milli Kurtuluş Ordusu darbeden birkaç gün sonra yayınladığı bildirisinde savaşlarının durmayacagını ve bu darbenin hareket hatlarında herhangi bir değişiklik yapmayacağını açıklamıştı. Nihaî zafer Milli Kurtuluş Ordusu Önderliğindeki Bolivya halkınındır.

QUEBEC KURTULUŞ CEPHESİNİN ÖNERDİĞİ ÜÇ AŞAMA

Geçtiğimiz ay içinde İngiliz ateşesi James Rishard Cross ve onun ardından Çalışma Bakanı Pierre Laporte Quebec kurtuluş örgütü tarafından tutuklandı. Kurtuluş örgütü bu iki politik şahsiyete karşılık halen hapiste olan, çoğu devrimci faaliyetlerinden dolayı ağır cezalara çarptırılmış ve aralarında FLQ'nun liderlerinden de bir kçının bulunduğu siyasi tutukluların serbest bırakılmasını istiyordu. Gerici Kanada yönetimi siyasi tutukluları bırakmak yerine FLQ nun en büyük dayanaklarından biri olan 250 bin üyeli «Milli Sendikalar Konfederasyonu» üyelerinin çoğunu ve daha bir çok işçi ve ilerici aydını tutukluyarak olağanüstü tedbirler adı altında faşist baskı metodlarına girişti. Bunun üzerine çalışma bakanı Laporte'un öldürülmesi büyük yankılar uyandırdı. Diğer bazı güney Amerika örgütlerinin çalışma tarzına paralel eylem gösteren FLQ nun amaçlarına bakmadan önce Kanada'nın geçmişini ve bu günkü durumunu gözden geçirmek yerinde olur :

21 milyon nüfusu olan Kanada 12 eyaletten meydana gelen bir konfederasyon biçiminde yönetilmektedir. Şeklen merkezi olan eyaletler iç işlerinde özerktirler. 16. yüzyılda Fransız işgaline uğrayan Kanada'da 1663' de Quebec eyaleti «Yeni Fransa» adıyla bir Fransız sömürgesi olmuştur. 18. yüzyılda ise sömürge el değiştirmiş ve İngiltere'nin egemenliği altında girmiştir. 1837'de Fransız Kanadasında çıkan bir isyan hareketi sonucu Kanada'ya Londra'ya bağlı kalmak şarttı ile muhtariyet verilmiş ve sonraları sözde bir bağımsızlık gösterisi ile İngiliz Milletler Topluluğu'na girmiştir. Fransız halkı İngiliz sömürgecilerince ezilmekte ve her türlü ekonomik, sosyal haklardan mahrum bırakılmaktadır. Quebec eyaletinin ekonomik durumunu açıklamak için sadece şu rakamlara bakmak yeter: Eyaletin en önemli zenginliğini teşkil eden maden endüstrisinin sadece % 5 i Quebec Fransızlarına aittir. Geriye kalan % 95 İngiliz ve USA sermayelerinin etkisi altındadır.

1930 larda Japon emperyalizmi Çin'e karşı büyükde Charles Gognon nun) bir dergide belirttiklerine göre, FLQ nun yapmak istediği çalışmaların özeti şunlardır :

FLQ ülkedeki halk savaşı yeni bir Vietnam'a dönüşmeden önce üç stratejik aşamayı öngörüyor.

1) İlk aşama silahlı propoğanda ve politik bakımdan özellikle seçilmiş sabotaj hareketleri yoluyla kitlelerin spontane sosyal ajitasyonunun radikalleştirilmesidir.

Bu aşamanın özellikleri (bu gün Brezilya da olduğu gibi) belli yerleri bombalamak, politik şahsiyetleri kaçırmak, gösteriler, greyler ... vs. ve yoğun bir yer altı çalışması ile aktivistlerin askeri ve politik eğitimlerinin yapılması, gizlenecek yerlerin, üslerin hazırlanması ve belki de sonunda gerillaların eğitimini örgütlemek, gençlik hareketlerinde, sendikalarda sağlam devrimci çekirdeğin oluşturulması, önce yeraltında başlatılacak olan ama gelişen mücadelenin şartları ugun düştüğü anda legaliteye çıkacak geniş popüler bir hareketin düzenlenmesdiir. Bu ilk aşamada devrimci hareket çok aktif bir azınlık örgütü olarak kalacaktır. Quebec'te bu eylem esas olarak şehir ortamında yürütülmelidir. Ve bu ön aşamada şehir gerilla taktikleri temel olarak politik olmalıdır. Bombaların kendileri politik bir görev yaparlar.

2) İkinci aşama kitlelerin örgütlenmesi ve onların devrimci hareketin örgüsü içinde bilinçli olarak eyleme katılmalarının sağlanmasıdır. Bu ikinci aşamada kitle politik grevleri, büyük sokak gösterileri baskının yaygınlaştırılması, sözde demokratik yolların engellenmesi yer alır. Bu aşamada bütün çalışma direkt amaç olarak kitlelerin silahlı ayaklanması biçiminde yürütülmelidir.

3) Üçüncü aşama düzgün bir ayaklanma ve devrimci mücadelenin «askeri faz» ının gerçek başlangıç safhasıdır.

Yine liderlerin kanısına göre yukarıda genel çizgilerle açıklanan bu özet Marksist-Leninist devrimcilerin bu yüzyılın başından beri bilhassa Çin de, Vietnam da, Küba da başarıyla uyguladıkları stratejik tezlerine uygun düşmektedir.

«Quebec'de biz halâ ilk aşamada bulunuyoruz ama son iki yıldan beri (1968) ikinci aşamaya doğru epey yol aldık. Devrimci hareketin düzenlenmesi, dünya şartlarında objektif evriminin ve güçler ilişkisinin gerisinde kalmış olan bir hareketin kurulmasının Quebec'li devrimciler bakımından önemi buradadır.»

(Pierre Vallieres)

135

dünya olayları

TUPAMAROS'UN EYLEMLERİ

Dan Mitrione, CIA'dan, Uruguay polisi ve FBI'ye kayıtlı, Brezliya politik işkencelerinin organizatörüydü. Tupamoros onun serbest bırakılması için tüm politik mahkûmların geri verilmesini istiyordu. Gerek ABD, gerekse Brezilya'ya yapılan ihtarlara cevap alınamayınca idam hükmü yerine getirildi. ABD ajanı, Brezilya'ya gelmeden önce Hindistan'da, Rishmond'da polis şefiydi. Bu alçağın öldürülmesinden sonra Uruguay Parlementosu 20 gün için insan haklarını kaldırdı ve cumhurbaşkanına diktatörlük yetkileri verdi. 12.000 polis yabancı diplomatları kaçıran Tupamaros gerillalarını arıyor. Resmi olmayan kaynaklar ise 6000 Montevido polisi, 1500 tüm ülkeden toplanmış polis ve 45000 ordu mensubunun günde 16 saat çalışarak kampanyayı yürüttüğünü ileri sürüyor Öte yandan Uruguay Üniversite öğrencileri Federasyonu (FEVU) ve Tıp Öğrenci birliği büyük gösteriler yapıyor. Sıkı yönetimin ilân edildiği haberi üzerine büyük bir kalabalık harekete geçti. 3 araba tahrip edildi. FEVU, halkı direnmeye çağırıyor ve rejime karşı birleşmenin özgürlüğe giden yol olduğunu haykırıyor.

Uruguay'da olup, bitenler neydi? Bu olayların sebebini nerede aramak lâzımdı. Bu soruları cevaplandırmak için Uruguayı incelemek gerekir :

Uruguay'da silahlı mücadele 1964' de başladı. Daha önce burası biçimsel demokrasinin iyi bir örneği idi ve «Amerika'nın İsviçre'si diye biliniyordu. Bugün asıl mesele ortaya çıkmıştır: Uruguay ABD tarafından sömürge haline getirilmiş, geri kalmış bir ülkedir. Uluslararası Para Fonu teşkilatına teslim olmuş, Kuzey Amerika monopolleri yerli isimlerle ekonomiyi ellerine geçirmişlerdir. Maaşların dondurulması, legal burjuva kuruluşlarının iflası Uruguay'ı da uşakların yönettiği Amerikan Cumhuriyetlerinden biri haline getirmiştir. Burada artık komşu devletlerde Brezilya'dan, Arjantin'e kadar yayılan topraklarda görülen silahlı gerilla savaşından başka çıkış yolu yoktur. Hareketi yöneten Tupamaros Ulusal özgürlük Hareketi 6 yıldan beri rejimi temellerinden sarsmaktadır. Argüt, adını 1781' de İspanya'ya karşı bağımsız savaşı veren bir halk kahramanından almıştır. Tupac - Amoru.

Paraguay hükümeti tüm iddialarına rağmen örgütün iç yapısı hakkında pek bir şey bilmez. Şartların zorunladığı şekilde en çok 4-5 kişi birbirini yalnızca savaş adlarıyla tanır ve sonra yine ayrılırlar. Bu Che'nin Gerilla Savaşında koyduğu zorunlu tedbirlerden biridir ve hayatta kalmak için uygulanması şarttır.

Örgütün dökümanlarında parti birliğinin ihmal edildiği görülür. Parti, öteki kesimleri kavgaya katılmaktan alıkoyacaktır. Başka deyişle partinin örgütlenmesi çabaların politik çalışmaya yönelmesini gerektirir. Bu da 20 aydır sıkı yönetimle idare edilen burjuva demokrasisinin bile tamamen kaybolduğu bir ülkede hayaldir. Tupamaros, oligarşi eşsiz bir saldırıya girişip, tüm gerillaları tevkif etmeden ve örgütü dağıtmadan önce devrimi yapmaya çalışmaktadır. Tupamaros devrim için subjektif şartların kitle hareketleriyle yaratılacağını anlamıştır. Örgüt, silahlı bir öncü olarak sadece hareketi başlatacaktır. Çünkü, eylemlerin rejim tarafından göreceği tepki millici güçlerin bilincini hızla arttıracak en önemli unsurdur. Tupamaros'un devam eden eylemleri, ki bunlar hareketi finanse etmek için banka soygunları, bazı karşı devrimcilerin kaçırılması, 8 Ocak 1968 Kumandan Ernesto Che Guevara şerefine yapılan polisle kahramanca çarpışmalar v.s. dir. Örgütün ülke halkına ters düşmediğini göstermektedir. Polis öylesine çaresizdir ki eylemlere engel olmak şöyle dursun vaktinde yetişmekten bile aciz kalmaktadır. Bu durumda, Kuzey Amerika'lı anti-gerilla uzmanlarını çağırmak zorunda kalmışlardır.

Tupamaros 1963 - 1964 de ilk örgütlendiği sırada Sosyalist Partinin silahlı kolu olarak görülüyordu. Ancak daha sonra bundan sıyrıldı ve devrimci savaş için radikal yol arayan tüm sol örgütlere çağrıda bulundu. 1964 boyunca silah ve erzak ele geçirmeleri öyle fazla sayıda oldu ki «aç komandolar» diye anılmaya başladılar. Tupamaros 1965'de bir efsane haline gelmiştir artık. Polis onları karşı devrimci radyo istasyonlarına, Amerikan firmalarına, silah erzak ve para dolu binalara sabotajlar yapmakla suçlamaktaydı.

1966 Aralık'ında seçimlerden birkaç hafta sonra ele geçirdikleri eşyaları naklederken polisle bir çatışma oldu. Bir kişi öldü, öbür gerillalar kaçmayı başardı. Bundan hemen sonra girişilen aramada yine bir Tupamaros gerillasının hayatına mal oldu. Bu olaylar Tupamaros'un devrimci bir örgüt olarak tanınmasına sebep oldu. Tam 1 yıl sonra, yine tesadüfen, bu kez soygun sırasında polisle çatışıldı. Bu arada bir sivil polisin yaralanması üzerine gerillalar kendi hayatlarını tehlikeye atarak ona yardıma koştular. Birkaç gün sonra örgüt liderinin Epoca adlı gazeteye yolladığı mektupta örgütün hedefleri ve sivil polisce baskıya dahil olmadığı müddetçe onlara karşı bir harekete irişilmemesi hakkındakikarar yazılıydı. Bu sırada 2 gerillanın daha öldürülmesi devrimci şiddeti arttırdı.

1968 Martında 2 banka soyuldu ve 25 000 Amerikan doları ele eçti.

1968 Haziranında Colorado Partisinin en karşı devrimci kanadının lideri İbanez»i destekleyen Ariel Radyo İstasyonu havaya uçuruldu.

Ve işte Tupamarosun eylemleri :

Temmuz 1968 : Cumhurbaşkanı Pacheco'nun radyo - TV konuşmasından hemen önce 4 bilinmeyen kişi Cumhuriyet Muhafızı Üniformalarıyla ve silahlı olarak nakil hattını sabote etti. Hareket 4-5 dakikada tamamlandı ve 4 bomba patladı. İstasyon tamamen uçtu, ölen olmadı.

Ağustos : UTE (Usinas Y Telefonos del Estado) başkanı kaçırıldı. Pacheco'nun en sağlam adamlarından biri olan başkan, azılı bir karşı devrimciydi. Ertesi yıl De Rrente gazetesi kendisini yılın en fazla nefret edilen politikacısı seçti.

Eylül : Bir Amerikan Bankası soygunundna 2^ bin dolar ele geçirildi. Bundan sonraki Banka ve gazino soygunlarında Aralık 1969'a kadar 16 milyon dolardan fazla para ele geçirildi. Uçakların halkı koruma komandolarına terkedildiği üç ayrı yerde bomba patlatıldı.

Uruguay - ABD kültür heyeti bombalandı. Polis müdürünün evi bombalandı. Ticari bir bina ve bir özel ikametgah bombalandı. Bir generalin ve yüksek rütbeli bir polis şefinin evlerine bomba atıldı. Bilinmeyen kişiler Florida Polis Şefinin evine boya ve katran attı. Kamufle edilmiş otonüllerin bulunduğu bir dükkanda yangın çıktı.

Endüstri Bakanlığına üçlü bir sabotaj yapıldı.

Tarım Bakanının evi ve 8 yabancı banka bombalandı.

Ocak 1969 : Polis Teşkilatındaki bazı kimselere çeşitli mektuplar geldi. Hükümet politikasını yeren bir yazı da bunlar arasındaydı. Polisin ele geçirdiği silahlar tekrar kaçırıldı. Polis 10 kişinin yakalandığını ilân etti.

Nisan : 2 gerilla tevkif edildi.

Mayıs : La Paloma kayısı doklarından 80 kilo mermi alındı, yere bir T harfi yazılmıştı. Sarondi radyosu işgal edildi. 30 dakika süren bir mesaj yayınlandı. Bir grup komando Merkezi Polis teşkilatının 50 m. ilerisinde tabanca ve mermi ele geçirdi. Rio de Plata istasyonu yayını 5 dakika kesilerek dışardan yayın apıldı.

Haziran : Puersa caeta hapishanesine protesto mektubu gönderildi. Hapishanedekilere işkence yapılıyordu.

Rochefeller'in ziyaretini kutlamak için general Motors arazisi ateşe verildi. Ziyan 1 milyon dolar.

Montevido'da bir radyo istasyonu ele geçirilerek 10 dakika Rockefellerin ziyaretini lanetleyen bir mesaj yayınlandı. Yayın şehrin o kesiminin elektriği kesilerek önlenebildi.

Çalışma bakanının evi basıldı. Polis gelmeden kaçmayı başardılar. İkipolisin tabancası alındı. Dış işleri bakanlığından bazı temsilcilere sabotaj yapıldı.

Savunma bakanına sabatajların devam edeceği, elektrik sisteminin yıkılacağı bildirildi. Neticede işlerinde sendika liderleri de olan 50 kişi tevkif edildi.

Temmuz : Levazım fabrikası keşfedildi. Banco Comerial'in elektronik beyni tahrip edildi. Bu ay içinde 10 kişi tevkif edildi. Silahlı ruplar Montevido içinde silah ele geçirdiler. Şehir bankası önünde bir polis ajanı öldürüldü.

Eylül : 296 kişi tevkif edildi. Bir banker kaçırıldı. Bir hakimin evinden silah, daktilo ve 800 dolar çalındı.

Ekim : Che şerefine polis istasyonu basıldı. İlişki kesildi, 4 banka soyuldu. 4 ölü, 5 yaralı, 16 tefkif vardı. 15 gerilla karşı manevrayla polis zincirini yardı.

Kasım : Önemli bir levazım fabrikası ele geçirildi.

Metropolis şefi 3 erkek 1 kadın tarafından öldürüldü. 3'ü kadın 12 komando 20 silah, çok değerli malzeme ele geçirdi. Bir polis öldürüldü.

Aralık : 4 öğrenci tevkif edildi. 4 erkek ve 1 kadın bir laboratuvardan 26.000 şişe penicillin aldı. 2'si kadın 12 kişi banka soydu. Ve 1,5 milyon dolar ele geçirildi. Banco-Comercial'a saldırı oldu. Polis öldürüldü.

Uruguaydaki bu olaylar açık politikanın ve hapishanelerdeki siyasi tutukluların geleceği konusunda soruya yol açmaktadır. Bazı latin Amerikalılar meselenin «centilmence» halledilmesini istiyor. Uruguay ise meselenin çözümünün «teröristleri» adi suçlular olarak değerlendirmekte buluyor. Bazı karşı devrimcilerin teklifi tüm siyasi tutukluları öldürmek. Bu da mutlaka şiddeti arttıracaktır.

YENİDEN CANLANAN JAPON MİLİTARİZİMİ

1930 larda Japon emperyalizmi Çin'e karşı büyükbir saldırıya geçti. Amacı bir hamlede Çin'i ele geçirmek ve oradan tüm Asya'yı istila etmekti. Sekiz yıl süren güç ve uzun savaştan sonra Çin halkı Çin Komünist Partisinin önderliğinde Marksist-Leninist politik ve askeri çizgiyi izleyerek, tüm Dünya Halklarının yardımıyla Doğu'daki 1 nolu askeri güç olduğunu iddia eden Japon emperyalizmini yendi ve böylelikle Dünya halklarının anti-faşist savaşına büyük bir katkıda bulundu. Çin halkının Japonya'ya karşı Direniş savaşında kazandığı zafer halk savaşlarının zaferidir.

Anti-Japon savaşın zaferinden bu yana, 25 yıldır Asya'da çok önemli değişiklikler olmaktadır. Çin devriminin zaferi Doğudaki emperyalist cepheyi parçaladı ve dünyadaki sınıflar dengesini büyük ölçüde etkiledi. Asya halklarının devrimci hareketinin canlı yükselişi emperyalizmin sömürge sisteminin çöküşünü hızlandırdı. Asya'da Japon faşizminin yerini alan

137

dünya olayları

ABD emperyalizmi yenilgiden yenilgiye koşmakta ve hızla yokolmaya doğru gitmektedir.

Bununla birlikte emperyalistler ve bütün karşı devrimciler yenilgiyi kolayca kabullenmezler. Tarihten ders almazlar. Bu gerçek ABD emperyalizmi için olduğu kadar Japon militarizmi için de geçerlidir. ABD emperyalizmi tarafından beslenen Japon militarizmi yeniden doğmakta ve bu gün tekrar tehlikeli bir saldırı ve savaş gücü olmaktadır. Bu durum Asya halklarının ciddi olarak dikkatlerini çekmelidir.

Lenin «Modern militarizm kapitalizmin sonucudur» demiş tir. Japon militarizminin ekonomik temelini teşkil eden Japon tekelci kapitali Japon emperyalizminin yenilgisiyle ağır darbeler yemişti. Ancak ABD emperyalizminin yardım ve desteği ile kısa zamanda toparlandı ve gelişti. ABD emperyalizminin Kore ve Hindi - Çin'deki saldırı savaşlarıyla büyük miktarda servet topladı. Japon tekelci kapitalinin yayılışı üretim ve pazarlarla ham madde stokları arasındaki çelişkiyi keskinleştirdi ve ülkedeki sınıf çelişkisini şiddetlendirdi. Japon karşı - devrimcileri ülke dışındaki saldırı ve yağmayı sürdürebilmek ve Japon halkı üzerindeki baskı ve sömürüyü devam ettirebilmek için militarizm yolunu seçti.

Şimdi bazı temel meselelere bir göz atalım:

Faşist Japon «askeri komuta heyetinin» perde arkasındaki patronları yeniden sahneye çıktılar ve ABD emperyalizmi ile birlikte ekonominin kilit noktalarını ve Japon devlet mekanizmasını yeniden ellerine geçirdiler. Büyük güçle merkezileşmiş bir savaş sanayii kuruldu. Yıkılmış olan askeri endüstri yeniden ihya edildi, daha da ötesi ulusal ekonomi askerileştirilerek büyük ölçüde silahlanma ve savaş hazırlıkları için maddi temel hazırlandı.

2) Japon militarizmi yeniden silahlanmıştır. «Savunma gücü» adı altında, tecrübeli militaristlerin belkemiğini teşkil ettiği, kara, hava ve deniz gücü olarak toplam 280.000'i bulan askeri kuvvetler, insan gücü olarak zamanımızın savaş öncesi en güçlü ordusudur. Bunun yanısıra 10 binlerce «yedek savunma subayları» vardır. «Savunma gücü»nun yarıdan fazlası subay ve erbaştır, bundan dolayı bu güçler savaş zamanında gerektiği taktirde kısa bir sürede genişletilebilir. Bu arada karşı-devrimci Japon hükümeti büyük ölçüde askeri yayılma plânları yapmaktadır. Bu plânla askeri bütçe genişletilmekte, yurt dışı harekâtlar için hava ve deniz kuvvetlerinin geliştirilmesine öncelik tanınmakta, büyük bir hızla gelişmiş silahlar imal edilmekte ve Japonya için «stratejik bir vurucu güc sağlamak amacıyla «barışcı kullanma» adı altında nükleer silahlanma çalışmaları yapılmaktadır.

3) Militarist kuvvetler askerî ve politik iktidarı yeniden ellerine geçirmişlerdir. Eisaku Sato, Nobusuke Kishi, Okinori Kaya gibi militarist temsilciler ve benzerleri askeri ve politik organları ve Japon iktidar partisini doldurmuşlardır. Sato kabinesinin üyelerinin % 60 dan fazlasını faşist subaylar teşkil etmektedir. Japon karşı-devrimci ordusunun hemen hemen bütün yüksek rütbeli subayları emekli faşist militaristlerdir. Ülkenin her yerinde çeşitli şekillerde militarist örgütler kurulmuştur.

4) Japonya yönetici kliği politik sistemini büyük bir süratle faşistleştirmektedir. Hükümetin şiddetli yönetim mekanizması ülkenin her köşesinde güçlendirilmekte, bir biri ardına faşist kanun tasarıları hazırlanmakta ve Japonya'daki işçi ve gençlik hareketleri bastırılmaya çalışılmaktadır. Bu günkü Japon polis kuvveti savaş zamanındakini gölgede bırakmaktadır. Yalnızca Tokyoda, Belediyenin 800.000 kadar karşı-devrimci polisi bir çok kez göreve çağrılmış, ve bunlar geçen yıl kitle halinde tevkifler yaparak devrimci hareketleri bastırmışlardır. Japonya bu gün gerçek anlamıyla bir süper polis devleti haline gelmiştir.

5) Japon tekelci kapitali ülke dışında sömürü ve saldırı yürütmektedir. Pençeleri Kuzeydoğu Asya'dan Güneydoğu Asya'ya ve öteki kesimlere uzanmaktadır. «Ekonomik işbirliği» adı altında bu topraklardaki hammadde ve ürünleri büyük bir iştahla sömürmekte ve halkları insafsızca baskı altında tutarak soymaktadır. Japon kapital ihracı son 10 yılda 3 misline erişmiş ve 1969 yılı içinde 1260 milyon doları bulmuştur. Japon meta ihracı gittikçe artmakta ve sadece güney doğu Asyada 1969 da 4,460 milyonu bulmaktadır. Japon tekelci kapitalist grupları sömürge sistemlerini yeniden kurmak için atılımlar yapmakta ve «uluslararası kaynakların yeniden paylaşılma zamanı geldi» diye yaygara ederek «serbest gelişim ve rahatlama amacıyla devlet sınırlarının aşılması» için çağrıda bulunmaktadır.

6) Japon militaristleri aktif bir çalışmayla ABD emperyalizminin «Asyadaki jandarmalığını» yapmaktadır. Japon emperyalistleri ABD - Japonya «güvenlik anlaşması»nda ortaya konan baskı alanını genişletmişler ve Japonya - Çankayşek - Pak Jung Hi arasındaki gizli askeri anlaşmaya ulaşmışlardır. Asyadaki ABD kuklalarını ve uşaklarını bir araya toplamaya ve «Asya ve Pasifik Konseyi» adı altında, Japonya'nın başkanlığında bir karşı - devrimciler birliği yaratmaya çalışmaktadırlar.

7) Japon militaristleri ülke dışına gönderilen askeri birlikler için uygun gerekçeler bulmaya çalışmaktadır. Japonya'nın denizaşırı «ekonomik çıkarlarını ve haklarını» korumak için şiddete başvuracaklarını söylemektedirler. Japonya'nın «hayat hattı» olan Malacce boğazına askeri birlikler göndereceklerini, Birleşmiş Milletler bayrağı altında öteki ülkelere de baskıda bulunmak için asker sevketmeye çalışacaklarını söylemektedirler.

3) Japon yönetici çevreleri büyük bir enerjiyle saldırgan bir savaşa göz yumacak karşı-devrimci bir kamu oyu yaratmaya çalışıyorlar. Filmler, radyo kitaplar, ve haberlerden faydalanarak her fırsatta Japon militarizmini hoş göstermeye, tarihte kendilerine yer sağlamak için, ölü veya canlı, Fasist savaş suçlarını süslemeye çalışıyorlar. Militarizmi savunan koca kitaplar yeniden basılmakta «piyade yetiştirme el kitabı», «askerler için el kitabı» gibi İkinci Dünya savaşından önce basılan kitapların yeni baskıları yapılmaktadır. Japon emperyalistleri halkın kafasına «hükümdara ve vatanseverliğe sadakat», «imparator üstündür» gibi karşı - devrimci fikirler sokmakta «bushido ruhu» nun propoğandasını yapmakta, karşı - devrimci, ırkçı görüşleri militarizmin «manevi temeli» olarak yüceltilmektedirler.

Bütün bunlardan anlaşılmaktadır ki Japon karşı - devrimcileri o eski «Daha büyük Doğu Asya Mutluluklar dünyası» hayalinin ihtirasla peşindedirler. «Daha geniş Japon İmparatorluğu «hayaleti bir kez daha Asya» da görünmektedir.

ŞİLİ GERİLLALARI "UZLAŞMAYA HÂYIR,, DİYOR

Şili'de Devrimci Sol Hareket (MİR) en önemlisi ve en tanınmışı olup, yıldırım hareketleriyle ün salmıştır. 1969'dan beri yer altında çalışmaya mecbur kalan bu örgüt önemli sayıda ve banka sermayesini «savaşganimeti» olarak ele geçirmiştir. Hatta bir yabancı banka şubesini üst üste iki kere soymuş ve ikinci defasında banka memurları soygunu Polis tarafından tertiplenmiş bir «soygun provası» sanmışlardır.

Fakat özellikle MİR çok daha önemli bir çalışma içindedir. Köylü yığınları arasında kır gerillası için eğitim kampları düzenlemektedir. Şehir çevrelerinde yarı-proleter ve lümpen unsurların arsaları ve binaları işgal etmelerini teşvik etmek için direniş komiteleri kurulmaktadır. Aynı şekilde işçiler içerisinde de zamanı geldiğinde çalıştıkları fabrikaların ve şehrin diğer merkezlerinde yönetimi ele geçirmeleri için bu komitelerin kurulmasına çalışmaktadır. MİR çalışmalarının sonuçları, yıllardan beri ülke imkanlarından ve üniversitelerden bile uzak tutulan« mapuskes» li yerli ırkın içerisinde de görülebilir. Bütün bunlardan dolayı hiç şüphesiz MİR Şili politik hayatında iktidardaki hiç bir partinin ihmal edemeyeceği bir unsur haline gelmiştir.

Bu bakımdan Halk Cephesi (UP) adayı Salvador Allende'nin zaferi etrafında hakim sınıfların kopardığı gürültüye karşı MİR'in bugünkü görüşlerini incelemek önemlidir.

Ocak 1969 tarihinde MİR politikasının temel hatlarını hareket teşkil ediyor ve şöyle söylüyordu :

«Seçimlere hayır. Halka iktidar yolunu açan tek yol silahlı mücadeledir.

«Seçim yolunu denemeye karar veren Halk Cephesi (UP)'nin görüşlerine tamamen katılmamakla beraber MİR, hiç bir şekilde sol kampanyaya zarar vermemek için seçimleri boykot kararını uygulamayacaktır. Ve seçim sonuçları belli oluncaya kadar bir çeşit mütareke uygulamaya karar vermiştir.

«Sağcılar ve emperyalizm... çıkarlarını korumak için silahlı kuvvetlerin gerici kanadını bir hükümet darbesi yapmak veya bir dış müdahaleye yol açmak için teşvik etmek için tereddüt etmeyeceklerdir.

Zaferi paylaşmak isteyen sosyal demokratlar hâlâ El Salvador ile Puerto Montt'un katileri, devrimci savaşçıların işkencecileri, ve Şili bakırını A.BD'-ye satan insanlar olarak duruyorlar Bugün ise parlemantodaki oyları satmaya ve bu oyunla UP'nin (Halk Cephesi) programında değişiklik yaratmaya çalışmaktadırlar.

«UP (Halk Cephesi) bir tek alternatifle karşı karşıyadır : Ya SD ile işbirliği yaparak hükümetin başına çöreklenecek, ya da devrimci çevrelerin isteğine uygun olarak programını muhafaza edecek ve böylece hükümetin devrimci ve sosyalist bir yol izlemesini sağlıyabilecektir.

«Biz, seçimlerde UP (Halk Cephesi) tarafından elde edilen çoğunluğun, emekçilerle sermaye ve işletme sahipleri arasındaki uzlaşmaz çelişkinin bir tezahürü olarak niteliyoruz. Bu çelişki ancak ve ancak şehir ve kıdlardaki yoksullarla iktidar ve sermaye bekçileri arasındaki bir savaşla çözümlenebilir. Bugün için duraklayan bu savaş er veya geç patlak verecek ve muhakkak çok şiddetli olacaktır. Bugün için iktidara sahip olanlar, imtiyaz ve zenginliklerini bedavaya bırakmayacaklardır. Silahlı mücadele bugün herzamandan daha geçerlidir.

«UP'nin iktidara gelmesi ne emekçilerin hemen iktidara gelmeleri ne de Şili'de sosyalizmin kurulması demek değildir.

«4 Kasım'dan evvel veya sonra (Seçilen başkanın görevi devir alma tarihi) kaçınılmaz olarak meydana gelecek savaşa karşı yığınların politik örgütsel ve askeri alanlarda hazırlanması da bugün birinci görevimizdir.

«Yığınları seçim zaferini savunmaya yöneltmek gerekmektedir. Bunun için derhal halk yararına alınması gerekli tedbirleri yayınlamalıyız : Örneğin bir milyon Pezo'luk asgari geçim ücreti, en yüksek seviyede tek bir aile zammı, 1 Ocaktan itibaren fiatların dondurulması, vs....

«Seçim zaferini savunmak üzere yığınlar için genel bir strateji uygulamaya konulmalıdır; böylece eğer açık ve saldırgan biçimde, bu zafer tasfiye edilmeye kalkışılırsa, işçiler işyerlerini işgal etmel, köylüler latifundias'ların mülklerine el koymalı ve «poblarores» ler yollarda barikatlar kurmalıdırlar.».

139

GÖSTERİLER BAŞLARKEN

V. İ. Lenin

Karşı devrimin en hunhar kıyımından üç yıl sonra, şimdi, her türlü baskı altında ezilen, bunalan, sindirilen, karanlıklara sürüklenen *halk kitlelerinin* tekrar uyanıp mücadeleye devam etmek üzere baş kaldırdıklarını görüyoruz. Üç yıldır süregelen idamlar işkenceler ve vahşi misillemeler, otokrasi «düşmanlarının» onbinlercesinin yok olması, yüzbinlercesinin tutuklanması ya da sürülmesi ve daha birçok yüzbinlercesinin sindirilmesi ile sonuçlandı. Fakat milyonlarca, on milyonlarca halk devrim öncesine kıyasla çok değişmiştir. Rusya tarihinde şimdiye *kadar hiçbir zaman* bu milyonlar bu kadar yapıcı ve canlı derslere, böyle açık bir sınıf mücadelesine şahit olmadılar. Bu milyonlara, on milyonlara atılan mayanın tuttuğu, geçtiğimiz yaz yapılan grevlerden ve geçenlerde düzenlenen gösterilerden apaçık belli olmaktadır.

Madem toplumda tek tutarlı devrimci sınıf olan proletarya, bu öncü sınıf, devrimin hazırlanması ve devrim sırasında sınıf mücadelesi için grevi en yaygın bir mücadele aracı olarak kullanmıştı; Kah değişen, kah ayrılmaz şekilde birleşen ekonomik ve politik grevler, emekçi kitlesini kapitalist sınıflar ve müstebit hükümete karşı tek vücut haline getirdi ve köylüleri de mücadele için tahrik etti.

1895'de başlayan devamlı grev dalgası halk devriminin hazırlık safhasını başlatmıştı. 1905'de bir ay içinde greve katılanların sayısının 400.000'e yükselmesi de gerçek devrimin başlangıcını işaret ediyordu. Grevci sayısı devrimin üç yılı süresince gittikçe azalmasına rağmen (1905'de 3000.000 kadar, 1906'da 1 000 000 ve 1907'de 750.000) şimdiye kadar herhangibir ülkede görülenlerin üstündeydi.

1908'de grev yapanların sayısında büyük bir düşme görülmesi (176 000) ve 1908'de bu sayının daha da düşmesi (64 000) ise ilk devrimin sonuna, daha doğrusu devrimin ilk aşamasının sonuna gelindiğini gösteriyordu.

Şimdi tekrar bu yazdan beri genel eğilim değişmeye başlamıştır. Ekonomik grevlere katılanların sayısı *artmakta,* hem de büyük bir hızla artmaktadır. Kara - yüzler karşı devriminin *mutlak* egemenlik dönemi sona ermiştir. Yeni bir ayaklanma devri başlamaktadır. 1905 ile 1909 arasında önemli bazı duraklamalar hariç devamlı olarak *geriye çekilmekte* olan proletarya, yeniden güç kazanmaya ve tekrar *hamle* yapmaya başlamıştır. Endüstrinin bazı kollarındaki canlanmalar proletarya mücadelesinin de canlanmasına yolaçmaktadır.

Proletaryanın başladığı şeyi, diğerleri, burjuvalar, demokratik sınıflar ve toplumun diğer bazı kısımları devam ettirmektedirler. Ilımlı bir liberal ve gerçek demokrasinin yalancısı bir insan olan, Birinci Duma başkanı Muromtsev'in ölümü ilk çekingen gösterilere sebep oldu. Lev Tolstoi'un ölümü ile uzun bir aradan sonra ilk *sokak gösterileri* başladı. Bunlara katılanlar genellikle öğrenciler olmakla birlikte işçiler de bu gösterilerde yer aldılar. Tolstoi'un gömüldüğü gün bir çok fabrika ve iş yerinin durması ise ufak ölçüde de olsa gösteri grevlerinin başlangıcını gösteriyordu.

Son günlerde, Vologda ve Zerentui'de, devrimdeki kahramanca eylemleri dolayısıyla tutuklanmış olan yoldaşlarımıza, çarın gardiyanları tarafından reva görülen işkenceler, öğrenciler arasında atılan mayayı güçlendirmişti.

Rusya'nın her tarafında toplantılar ve mitingler tertiplenmektedir, polis ise üniversiteleri basmakta, öğrencileri tutuklamakta, olaylar hakkında en ufak gerçeği yayınlayan gazeteleri mahkemeye vermekte, ama bütün bu yaptıkları ile huzursuzluğu hergün biraz daha arttırmaktadır.

Proletarya başlamış, demokratik gençlik devam etmektedir. Rus halkı yeni bir çatışmaya hazırlanmakta, yeni bir devrime doğru yol almaktadır.

Rabochaya Gazete
No 2, 18 Aralık 1910
Bütün Eserleri, Cilt 16

İLERİ Aylık Dergi * Sahibi : Ertuğrul Kürkçü * Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Ersen Olgaç * Abone ve Yazışma adresi: P.K. 60 Yenişehir - Ankara * Yönetim yeri: Hacettepe Üniversitesi Öğrenci Birliği - Ankara * İlân ücreti: Anlaşmaya bağlıdır * Yıllık Abone: 20 TL. * Dizgi, Baskı: Şenyuva Matbaası 17 70 94 - Ankara 250 Kuruş

140